

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

4 2021
ročník XVII.

Dívčí vínek

foto Kosík photography

OBSAH

Slovo starosty	4	Fotbalové jubileum.....	41
Výpis z usnesení ze zasedání zastupitelstva ..	12	Mementa křížů, kapliček a božích muk.....	42
Společenská kronika.....	14	Šifort.....	46
Kulturní akce.....	14	Lesnické jsou krátké.....	47
Mezinárodní soutěž varhaníků.....	15	Hony.....	48
Společně vracíme přírodu do města!	15	Fanatismus neprodí nic dobrého.	50
Okénko farnosti.....	17	Uliční turnaj v r. 1955	52
Okénko knihovny.....	18	Skautský podzim.....	53
Okénko školky	19	Zeštíhlené kuželky.....	54
Okénko školy	22	Sbor dobrovolných hasičů Lanžhot.....	54
Odešla organizátorka poutí.....	26	TJ Sokol Lanžhot informuje.....	56
Přátelství	27	Bobr dobývá Soutok.....	58
Hody nebyly!	31	10 tipů, jak připravit obec na vedro i přivalové srážky	60
Vzácný hodový dokument	32	Klub mažorettek Valtice.....	61
Kolíbka.....	34		
Osudové poslední minuty	36		

*Krásné prožití vánočních svátků
hodně zdraví, štěstí a spokojenosti
v novém roce
přeji všem spoluobčanům*

*starosta, místostarostka
a všichni zaměstnanci města*

Slovo starosty

Vážení a milí spoluobčané,

nastala nám doba adventní, předvánoční. Patří již k tradici, že se v tomto čase ohlíží zpět za uplynulým rokem, bilancuje a hodnotí, co se během celého roku událo. Nejinak tomu bude i v tomto komentáři.

Kdybych chtěl shrnout, co nás během tohoto roku všechno potkalo, a vzal bych to zkrátka, znělo by to jako nějaké divné rozpočítadlo: **pandemie – tornádo – hody – volby – energie – inflace – mutace – pandemie – pacientů dost. Na jeden rok trochu moc!** Nechci to v žádném případě zlehčovat. Navíc, takhle pohromadě to ani nezní vesele. Většina z nás ve svém životě dosud nezažila tolik dramatických událostí v tak krátkém sledu. Každé slovo s sebou nese mnoho různých významů, změn, zážitků, problémů i výzev, se kterými jsme se museli a mnohdy stále musíme ještě „popasovat“. A že toho letos bylo požeňnané!

Když jsem na začátku letošního roku psal o tom, že prožíváme prazvláštní dobu, jakou nikdo z nás dosud nikdy nezažil, na jeho sklonku se nemůžu zbavit jakéhosi prazvláštního dějá vu. Situace z loňské zimy se opakuje a optimismus mnohých z nás je ten tam. Říká se, že kdo se nepoučí z historie, je odsouzen k tomu, aby ji prožil znovu. A tak znovu **musíme čelit další vlně epidemie**, protože během léta jsme se nechali ukonejšit, že snad to už bude dobré. Buch! A ono je najednou ještě hůř! A bohužel, co do počtu případů onemocnění na covid-19 na počet obyvatel, město Lanžhot začátkem prosince získalo smutné prvenství mezi obcemi v kraji.

Někde jsem četl, že současná vlna je vyvolaná „**pandemií nedůvěry**“. Někdo nedůvěruje systému, někdo

vládě, někdo kvalitě vakcíny, jiný vědě či jakémukoliv nátlaku. Ať už jsou důvody různých postojů k opatřením jakékoliv, myslím, že je načase, abychom přehodnotili vlastní postoje a začali více dbát na dodržování známých doporučení i nutných opatření. Je totiž opravdu třeba přijmout jistou zodpovědnost. A to nejen kvůli sobě, ale hlavně kvůli ostatním. Někteří možná budou muset i přehodnotit svůj postoj k této skutečnosti. Nastalá doba adventní je k tomu více než příhodná.

Chtěl bych moc poděkovat všem, kteří se nechali očkovat. Vakcinace, která se koneckonců používá již více než pět set let, pomohla dostat pod kontrolu i daleko zákeřnější choroby. Problém je v tom, že její kouzlo funguje, jen když to udělá většina.

Ať už se ohledně očkování rozhodnete jakkoliv, chci vás poprosit o jedno. **O toleranci.** Budme k sobě ohleduplní, slušní, neodsuzujme se navzájem pro jiné názory a životní volby. Je na každém z nás, jakou cestu zvolí. Hádky, agrese a urážení nám v hledání cesty z pandemie v ničem nepomohou. A velmi, velmi uvážlivě třídně všechny informace, které se až nebezpečně hemží kolem nás. Totiž množství lží, polopravd i nesmyslů nejen v této záležitosti je obrovské.

Je potěšující, že se v tom marasmu objevují sem tam i dobré zprávy. Jednou z nich je i akce nazvaná „**Milostivé léto**“. S novelou zákona o exekucích teď přichází dočasně možnost, kdy lidé v exekuci budou moci zaplatit jen původní dlužnou částku bez poplatků z prodlení, které často původní dluh násobně převyšují. Jedná se o tzv. Milostivé léto. Stát, města a obce dostanou to, co jim původně náleželo a dlužník se bude moci postavit znovu na vlastní nohy. Název vychází z hebrejské tradice, kdy se padesátý rok odpouštěly dluhy a propouštěli se otroci. Přeneseně se začal tento princip používat i v moderní době. Princip Milostivého léta je jednoduchý: zaplatíte během tří měsíců exekutorovi původní dluh a navíc jen 908 korun na náklady, a tím je celý dluh splacen. Doporučuji všem, kteří máte na krku exekutora, obrátit se na specializované pracoviště, kde vám rádi poradí, třeba na linku pomoci Člověka v tísní 770 600 800 či e-mail: jakprezidtluhy@clovekvtsni.cz. Akce trvá od 28. 10. 2021 do 28. 1. 2022. Každý, kdo udělá chybu, si zaslouží druhou šanci, ne-

promarněte ji, prosím. Jde o jedinečnou akci, která se v příštích letech nebude opakovat. Pokud by se chtěl někdo, koho se to týká, dozvědět o tom něco víc, na radnici jsme připraveni pomoci.

V letošním roce **Lanžhot slavil 20. výročí ustanovení městem**. K tomuto výročí jsme připravili hned několik akcí, společenských i kulturních. Ze všech jednorázových akcí, kde jsme si naše výročí připomínali, bych rád připomenul například Lanžhotské kování, z něhož vznikla socha, která stojí vedle obřadní smuteční síně. Vývoj Lanžhota v obrazech připomněla tradiční hodová výstava s názvem

Výstava fotografií od dědiny k městu ke 20. výročí města

Lanžhotské kování

Socha volavky ke 20. výročí města

Od dědiny k městu. Stejný název nese i publikace vydaná u této příležitosti. Díky tomu nám zůstane i trvalejší vzpomínka. Dlužno dodat, že těch akcí by bylo bývalo mnohem víc, nebýt pandemie.

Možná víte, že i nadále **pokračujeme v poskytování pomoci dětem z obcí zasažených tornádem**. Do doby, než se budou moci vrátit do opravených prostor domovských škol, probíhá výuka v náhradním režimu ve třídách v budově staré školy v Lanžhotě.

Stejně jako většina Lanžhotčanů mám velkou radost, že po loňské přestávce letošní **hody** u nás proběhly. A že se vydařily! Děkuji chasě i stárkům a jejich rodinám. Mám radost i z toho, že do hodovního průvodu se zapojily malé děti i ženy a muzíci. Je třeba tyto tradice udržovat a podporovat. I z toho důvodu vedení města chce pořídit **cimbál** a vytvořit zázemí pro rodící se mladou cimbálovou muziku. Mám za to, že to přispěje k většímu zájmu mladé lanžhotské generace o folklór.

Jak si už mnozí z vás měli možnost vyzkoušet či jenom omrknout, nově **modernizovaná knihovna** už funguje a paní knihovnice se v ní velmi rychle „zabydlela“. I díky její péči a snaze zde už od znovuotevření proběhlo několik zajímavých akcí. Jsem rád, že knihovna nejenže dobře vypadá, ale je plně funkční, a já bych dodal, že až „multi-funkční“, protože je připravena nejen pro klasické půjčování, ale i pro přednášky, semináře, besedy i hry. A tak naši paní knihovnici přeji hodně sil, elánu i nápadů, abychom měli

stále více důvodů naší novou lanžhotskou knihovnu navštěvovat.

Na podzim se ještě podařilo **opravit a vylepšit stav dosud nezpevněných cest** v Lanžhotě i blízkém okolí. Využili jsme k tomu velmi výhodně získaný materiál z recyklovaného asfaltu z opravy dálnice. Nového povrchu se tak dočkaly kromě již zjara opravené cesty kolem rybníku Kout též cesty U Struhy II., kolem hřiště na Šlajsi i část cesty Kazúbkové a začátky napojení na polní cesty. Pokud se nám podaří získat zjara ještě další množství tohoto materiálu, budeme v opravách pokračovat. Stejným způsobem jsme ještě **rozšířili cestu ke sběrnému dvoru**. Kvůli vysokému uložení dešťové kanalizace a provedení poklopů to sice není zcela ideální, ale náprava by vyžadovala mnohem nákladnější investice v podobě totální rekonstrukce kanalizační stoky v této lokalitě.

Ještě před „Dušičkami“ byla dokončena **slibovaná instalace osvětlení i ozvučení hřbitova**. Pravda, ještě nějaký čas jsme se potýkali s vyladěním systému přenosu signálu zvuku. Je to dáno poměrně velkou rozlohou našeho hřbitova i silným rušením z okolí. Bylo nutno vše „vyladit“, posí-

Osvětlení a ozvučení hřbitova

lit vysílače i přijímače tak, aby přenos fungoval i ve ztížených podmínkách. Zjara bychom chtěli ještě zlepšit průchodnost některých širších cestíček mezi hroby.

Komplikace, které provázely nápravy havarijního stavu střechy bývalého kina, nyní **Společenského domu**, nás provázely i nadále. A tak, jak se v případě podobných větších rekonstrukcí stává, objevují se postupem času další a další nemilá „překvapení“. Během výměny střechy došlo i přes dílčí opatření vlivem silného a déletrvajícího deště k zatečení a destrukci parketové podlahy. Místo původně plánovaného broušení a lakování jsme museli přistoupit k výměně parket. Bohužel po odkrytí bylo zjištěno, že podkladové vrstvy nevyhovují. Podkladový beton byl popraskaný a izolace zcela nefunkční. Z toho důvodu rada města rozhodla o opravách ve větším měřítku, než bylo původně plánováno. Ze stejného důvodu jsme se rozhodli vedle plánovaných oprav WC ve vestibulu k dalším úpravám tak, aby

chom se v nejbližší budoucnosti nemuseli k tomu vracet. Bylo rozhodnuto o výměně zastaralého topení, nové elektroinstalace i osvětlení, dle norem jsme rozšířili a modernizovali sociální zařízení v obou patrech. Ve vestibulu vznikla nová šatna i s příležitostnou kuchyňkou, vyměnila se podlaha a opravily zdi. Nových oprav i výmalby se dočkala též

Výměna podlahy ve Společenském domě

klubovna v prvním patře hlavní budovy. Lanžhotčanům tak po všech těch peripetiích přibude další (téměř nový) prostor pro pořádání společenských i kulturních akcí.

Zatím poněkud vskrytu očím veřejnosti pokračují práce na **přístavbě tribuny a zázemí sportovní haly** v areálu základní školy. I přes potíže s dodávkami některých materiálů v posledních měsících stavba probíhá dle plánu. Zároveň pokračují i práce na rozšíření parkoviště vedle školy. Dokončení je stanoveno na konec února, kdy budeme žádat o všechny potřebné revize a následně o kolaudaci.

Přístavba sportovní haly

Zato práce na **rekonstrukci ulic Příční I. a II.** dospěly ke zdárnému konci. Díky úzkému profilu a svažitému terénu to byla práce náročná. Chtěl bych moc poděkovat všem místním za obrovskou trpělivost a spolupráci při stavbě. Odměnou jim budiž zcela nová ulice i se skrytým odvodem povrchových dešťových vod v mnohem vyšší kvalitě a komfortu, než tomu bylo dosud.

Sportovní areál Sokolské je zatím v zimě v klidovém režimu, avšak letos zde přibýlo několik nových hřišť i sportovišť. Kromě dokončené stavby altánu se zde objevil venkovní stůl na ping-pong, na asfaltové ploše byly instalovány nové koše na basketbal, byla nalajnována hřiště na tenis i florbal. V plánu je ještě hřiště pro triky na in-line či pumptrack, a uvažujeme i o chlazeném kluzišti na asfaltové ploše. Ovšem tyto plány nám trošku hatí enormní nárůst cen energií. V návrhu rozpočtu se s touto položkou počítá. Analýza ekonomie i technických možností ukáže, co všechno pro to bude nutné udělat.

Zcela novým typem komunitní spolupráce vedení města a místních občanů je u nás projekt nazvaný „Adoptuj si svou zahrádku“- více

informací naleznete dále ve zpravodaji.

Jak jistě víte, každý rok se **snažíme o to, aby v Lanžhotě přibývalo zeleně.** Nejinak tomu bylo i letos. Mimo jiné jsme pokračovali ve výsadbě dalších okrasných i ovocných stromů v intravilánu. Na svých procházkách městem si toho určitě všimnete. Mimochodem, při tvorbě projektové dokumentace na rozšíření parkoviště vedle školy jsme ne-

chali upravit plány tak, abychom zachovali co nejvíce vzrostlých stromů. Kromě toho máme již zpracovanou studii na ozelenění a úpravu prostoru parkoviště a okolí obchodního domu Univerzal. V otázce zlepšení klimatu ve městě se doslova počítá každý strom.

Během celého roku probíhaly i práce na úpravách a modernizaci na takzvaném **Středisku údržby města**, které vzniklo v bývalém hospodářském dvoře a ve stodole domu, který město za tím účelem zakoupilo od rodiny Létalových. Kromě viditelných nových vrat byla provedena instalace elektrických rozvodů i osvětlení, byl vybudován sklad zimního posypového materiálu i garáže pro velké stroje.

V oblasti dopravy usiluje vedení města zejména o **zvyšování bezpečnosti silničního provozu**. Na základě připomínek dopravního inspektorátu Policie ČR i podnětů občanů jsme vytipovali problémová místa a hledáme možnosti úprav ke zlepšení stavu. Z toho důvodu spolupracujeme s dopravními experty na koncepci komplexního řešení dopravní situace v Lanžhotě. Všechny navržené úpravy schvaluje Policie ČR a stanovuje Odbor silniční dopravy Břeclav. Výsledkem jsou nově navržená a instalovaná dopravní značení. Nadále budeme iniciovat změny, které povedou zejména ke zklidnění dopravy. V Lanžhotě tak mj. přibudou další „zóny 30“. Máme požádáno i o řešení, které by omezilo kamionovou dopravu přes centrum města, zejména v ulicích Břeclavská a Nová.

Samostatnou kapitolou je i nadále přetrvávající problém s nedostatkem parkovacích míst pro osobní auta v blízkosti rodinných sídel. Snažíme se tam, kde je to možné, a není jiná možnost, povolovat stání na obecních pozemcích před rodinnými domy. Samozřejmě při dodržení veškeré platné legislativy.

Na podzim byla dokončena i drobná stavba nového místa na ulici Dolní pro **autobusovou zastávku** u prodejny COOP v Nové ulici. Čekáme ještě na opožděnou dodávku přístřešku zastávky.

V oblasti řízení města a samosprávy jsme učinili významný krok. Zavádíme nový systém, který je cestou k **elektronizaci práce zastupitelů**. Projekt má název **UZOb**. Tato aplikace řeší efektivní předávání informací zastupitelům. Ti se tak kdykoli a odkudkoli mohou dostat ke všem potřebným materiálům i potřebným

informacím ke své práci. Aplikace zahrnuje celý cyklus práce zastupitele – tvorbu a zaslání podkladů k pracovní poradě, vygenerování pozvánky, zápisu i výpisu usnesení z jednání. V době pandemie to nabývá ještě více na důležitosti, protože tento systém umožňuje i dálkový režim.

V přehledu rozpracovaných projektů bych rád zmínil několik akcí. V prvé řadě to je příprava výběrového řízení na projekční práce **modernizace náměstí**. Jakmile bude vybrán v soutěži projektant, budeme čekat na vypracování projektové dokumentace a následně na stavební povolení.

Nedávno jsme dokončili vyhotovení projektové dokumentace na stavbu nového **chodníku na ulici Luční**. Čeká nás stavební řízení na vydání povolení.

Další probíhajícím procesem je práce na potřebné dokumentaci k instalaci **bezdrátového rozhlasu v Lanžhotě**. Samotná instalace by měla započít počátkem příštího roku. Celý projekt je zamýšlen primárně jako součást varovného systému zejména při povodních i jiných mimořádných událostech. Samozřejmě bude i možnost přenosu běžných hlášení místního rozhlasu. V podstatě se jedná o kompletní ozvučení celého města. Součástí bude i nová digitální ústředna s napojením na centrální záchranářský systém.

Na jaře proběhne **stavba nového vodovodního řádu z náměstí po muzeem a pizzerii**. Zároveň budeme pokračovat na přípravě stavby dalších nových částí vodovodních řadů. Jedná se o část ulice Kostická a nově i ulice Komenského.

V rámci akce nazvané jako Revitalizace vodních ekosystémů nadále pokračují přípravné práce na dílčích projektech,

jejich cílem bude zlepšit hospodaření s vodou, ochránit před povodněmi a posílit celý vodní ekosystém. Bonusem bude zkrášlení okolí Lanžhota.

Od zahájení tohoto rozsáhlého projektu máme za sebou již poměrně hodně práce. Byl proveden geologický průzkum dotčených lokalit, je zpracováno biologické posouzení, geodetické zaměření a v některých případech i dílčí projektové práce. Zatím nejdále jsme v případě **zprůtočnění rybníka Kout**. Veškeré průzkumné i přípravné práce již máme za sebou. Dokonce je hotová i projektová dokumentace. V současné době pracujeme na přípravě podkladů pro územní řízení a stavební povolení.

U takto velkých a odvážných projektů je vždy alfou i omegou **výkup potřebných pozemků**, na kterých se budou tyto veřejně prospěšné stavby realizovat. Na tomto místě bych chtěl znovu apelovat na vlastníky dotčených pozemků, aby potřebné pozemky poskytli.

Apel na výkupy pozemků platí i v případě záměru města vybudování nových stavebních pozemků. Ovšem bez toho, že potřebné pozemky město od vlastníků nejprve nezíská, těžko o tom můžeme uvažovat. V současné době se totiž jedná pouze o ornou půdu. Stavební pozemky zde vzniknou až po sloučení, přeparcelování, vybudování potřebné infrastruktury, jako jsou komunikace, chodníky, vodovod, kanalizace atd., což bude možné pouze v režii obce.

Na pracovním jednání zastupitelstva jsme představili výsledky studie **přístavby základní školy**. Hlavním důvodem je stavba nové jídelny a kuchyně pro žáky a učitele. V dalších patrech vzniknou nové

učebny, a to jak odborné, tak i kmenové. Ačkoli to tak ještě nevypadá, bylo již učiněno mnoho kroků v rámci přípravy. Spolu s vedením školy i s odborníky byla vypracována studie potřebnosti. Součástí byla i implementace potřebných prvků s ohledem na dotační možnosti i zadávací podmínky pro projektanta. V současné době se zpracovávají první návrhy vizualizace přístavby. Jakmile budou schváleny, projektanti mohou začít s prací na vyhotovení projektové dokumentace.

Paralelně s tímto ještě hledáme možnosti, jak zlepšit kvalitu podmínek ve stávajících učebnách. Řešením by mohla být rekuperace vzduchu. Jedná se o šetrnou výměnu vzduchu, která navíc umí filtrovat prach, odstraňovat viry i bakterie ze vzduchu a v letních měsících dokonce i ochlazovat. U nových staveb škol se to již stalo nutností. Protože bychom chtěli zlepšit podmínky pro výuku i ve stávajících učebnách školy, pracujeme na získání dotace pro tuto poměrně nákladnou záležitost.

Práce na komplexních pozemkových úpravách okolí Lanžhota se překlápily do další fáze. Byl dokončen první návrh, který pro pozemkový úřad zpracovala firma GeoReal. Následovat bude seznámení s návrhem jednotlivé vlastníky. Pro zajištění to obnáší rozeslání cca 1000 dopisů a 20 000 stránek textů a map.

Jak jste možná zaznamenali, město Lanžhot s podporou obcí sdružených v Regionu Podluží **iniciovalo výzvu k zajištění adekvátního způsobu ochrany přírody**, zejména v oblasti kolem soutoku Dyje a Moravy. Všem nám je jasné, že bude třeba přijmout nutná opatření a zajistit vyšší stupeň ochrany. Otázkou však nadále zůstává, jakou formu a podobu bude mít.

Jelikož se jedná o velmi rozsáhlé území, které pokrývá téměř tři čtvrtiny našeho katastru, hledáme návrh optimálního a reálné funkčního způsobu ochrany tohoto území s předpoklady partnerské spolupráce samospráv, správců toků, lesních hospodářů i specialistů na ochranu přírody a krajiny. To bude předmětem dalších jednání, která nás ještě čekají.

Připravujeme rozpočet na příští rok. V podstatě vyrovnaný. I když počítáme s příjmy cca 67 milionů korun a výdaji cca 119 milionů, máme připravenou dostatečnou rezervu, zejména s ohledem na rozběhnuté nákladnější investice, k nimž patří například modernizace náměstí, přístavba základní školy i připravované projekty v rámci akce nazvané Revitalizace vodních ekosystémů. Kromě toho připravujeme poměrně dost dalších projektů a snažíme se odpovědně udržet chod města i průběžně zlepšovat, co bude třeba.

V této souvislosti bychom chtěli příští rok zavést u nás novinku v podobě tzv. **participativního rozpočtu**. Co to znamená? Participativní rozpočet umožňuje, aby se občané zapojili do rozhodování o rozvoji své obce. Participativní rozpočtování představuje inovativní nástroj zlepšující komunikaci mezi městem a občany při rozhodování o rozdělení financí z rozpočtu města. Cílem participativního rozpočtu města Lanžhot je rozšířit podíl občanů na utváření podoby a chodu města, zvyšovat kvalitu života ve městě, oživit veřejný prostor a posílit občanskou společnost. V praxi to znamená, že občané předloží městu Lanžhot návrhy na veřejně prospěšné projekty, co by se mohlo ve městě v následujícím roce vylepšit. Radnice je posoudí z hlediska realizovatelnosti,

poté občané hlasováním sami rozhodnou, který návrh obyvatel má město realizovat. A vítězné projekty se stanou součástí rozpočtu města. Radnice počítá v rozpočtu s celkovou částkou 500.000 Kč, přičemž jeden navržený projekt může být v maximální výši 200.000 Kč. Věřím, že se tato novinka ujme a těším se na nové nápady.

Vážení a milí, protože se blíží konec roku, dovoluji mi, abych **poděkoval všem zastupitelům** za práci na zvelebování města. Velký dík patří zejména radním, protože i vzhledem k těm všem mimořádným událostem té práce bylo opravdu hodně. Rada se pravidelně schází téměř každý týden v průměru na dvě až tři hodiny. Mezitím jsou to další příležitostná jednání, jakož i seznamování s potřebnými podklady nebo vypracování návrhů. Velké poděkování patří i všem zaměstnancům a pracovníkům města. Bez jejich každodenní práce by to prostě nešlo. A v neposlední řadě patří poděkování vám všem, kdo děláte cokoliv navíc, co prospívá všem ostatním. Ať už to je činnost ve spolcích, sportovních oddílech, při práci pro děti i dospělé, zkrátka všem, kdo se snaží, abychom se měli v Lanžhotě stále lépe. Bylo symbolické, že na nedávném výlovu rybníka Kout jsem si opět a rád uvědomil, jak je důležité, že je v Lanžhotě pořád ještě dost těch, kteří často i nezištně jsou ochotni pracovat pro ostatní a dokáží táhnout za jeden provaz. Ostatně to je hlavní smysl obce.

Z celého srdce přeji vám všem klidné Vánoce, pevné zdraví a hodně štěstí!

Váš starosta

Výpis z usnesení z 15. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot ze dne 15. 9. 2021

ZASTUPITELSTVO MĚSTA LANŽHOT

Z15/21/2 SCHVALUJE program jednání:

1. Zahájení
2. Schválení programu
3. Určení ověřovatelů zápisu a zapisovatele
4. Zpráva o činnosti
5. Pomoc města Lanžhot obcím zasažených tornádem
6. Plnění rozpočtu k 31. 8. 2021
7. Rozpočtové opatření č. 5/2021
8. Převody nemovitostí
9. Žádost TJ Sokol o rozšíření účelu určený neinvestiční dotace
10. Diskuse
11. Závěr

Z15/21/3 SCHVALUJE ověřovatele zápisu Mgr. Romana Konráda a Petra Uhra a zapisovatelku Annu Moučkovou

Z15/21/5 SCHVALUJE udělení mimořádné odměny ve výši 65 000 Kč místostarostce Mgr. Petře Říhové za mimořádnou práci při zajištění a organizaci pomoci občanům z obcí postižených tornádem

Z15/21/6 BERE NA VĚDOMÍ plnění rozpočtu města Lanžhot k 31. 8. 2021

Z15/21/7 SCHVALUJE rozpočtové opatření č. 5/2021

Z15/21/8.1 SCHVALUJE prodej pozemku parc. č. KN 2619/345 ostatní plocha o výměře 25 m², který byl Geometrickým plánem č. 2297-53/2021 vyhotoveným GEPROSTAV geodézie s.r.o., Horní plesová 4175, 695 01 Hodonín vytvořen z pozemku parc. č. PK 2619/8, zapsaného na LV 10001, zjednodušená evidence úvod Pozemkový katastr, Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro obec a k. ú. Lanžhot, firmě EG.D, a.s., Lidická 1873/36, Černá Pole, 602 00 Brno, IČ 28085400, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 22.500 Kč

Z15/21/8.2 SCHVALUJE prodej pozemku parc. č. KN 1609/85 ostatní plocha o výměře 116 m² a pozemku parc. č. KN st. 1314 zastavěná plocha o výměře 34 m², které jsou dosud zapsané v Katastru nemovitostí na LV 10001, Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav pro obec a k. ú. Lanžhot, firmě Společné družstvo Pomoraví, se sídlem Nová 550, 691 51 Lanžhot, IČ 49973941, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 60.000 Kč

- Z15/21/8.3 SCHVALUJE** koupi pozemku parc. č. PK 3127 o výměře 4723 m² zapsaného na LV 1808, zjednodušená evidence původ Pozemkový katastr, Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro obec a k. ú. Lanžhot, od vlastníka pana xxx, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 236.150 Kč
- Z15/21/8.4 SCHVALUJE** koupi podílu id. 22/84 na pozemku parc. č. PK 1618 o celkové výměře 4454 m² zapsaného na LV 3981, zjednodušená evidence původ Pozemkový katastr, Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro obec a k. ú. Lanžhot a pozemku parc. č. KN 1724/357 o celkové výměře 69 m² zapsaného na LV 3981, Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro obec a k. ú. Lanžhot, od vlastníka xxx, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 467.214 Kč
- Z15/21/8.5 SCHVALUJE** koupi podílu id. 1/4 pozemků v areálu Na Šlajsi parc. č. PK 2069 o celkové výměře 932 m² a parc. č. PK 2070 o celkové výměře 2332 m², zapsaných na LV č. 4033, zjednodušená evidence původ Pozemkový katastr, u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro obec a k. ú. Lanžhot, a koupi podílu id. 1/2 pozemků parc. č. PK 411 o celkové výměře 4017 m², PK 477 o celkové výměře 5442 m², PK 481 o celkové výměře 2733 m², PK 1102/2 o celkové výměře 2633 m², PK 1102/4 o celkové výměře 3648 m², PK 1639 o celkové výměře 4639 m² a PK 2044 o celkové výměře 8988 m², zapsaných na LV č. 1165 zjednodušená evidence, původ Pozemkový katastr, u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro obec a k. ú. Lanžhot, od vlastníka paní xxx, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 442.590 Kč.
- Z15/21/8.6 SCHVALUJE** koupi pozemku parc. č. KN 335/9 orná půda o výměře 425 m² a pozemku parc. č. KN 1268/237 ostatní plocha o výměře 13 m², zapsaných na LV 764, Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro obec a k. ú. Lanžhot, od vlastníka pana xxx, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 11.075 Kč
- Z15/21/8.8 SCHVALUJE** koupi podílu id. 11/80 objektu bydlení čp. 904 na pozemku parc. č. st. 927, zapsaného na LV č. 3514, u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro obec a k. ú. Lanžhot, od vlastníka pana xxx za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 13.750 Kč a dále koupi podílu id. 14/80 objektu bydlení čp. 904 na pozemku parc. č. st. 927, zapsaného na LV č. 3514, u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro obec a k. ú. Lanžhot, od vlastníka paní xxx, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 17.500 Kč
- Z15/21/9 SCHVALUJE** rozšíření účelu určení neinvestiční dotace TJ Sokol Lanžhot v roce 2021 a uzavření Dodatku č. 1 k Veřejnosprávní smlouvě o poskytnutí veřejné finanční podpory/dotace z rozpočtu města Lanžhot č. D/9/2020

Společenská kronika

Martina Srhočová,
matrikářka

Narozené děti

Kateřina Anna Turányiová
Ema Ciprysová
Eliška Horáková
Rozálie Rybníčková
Metoděj Maděříč
Julie Rojková
Zuzana Polláková
Julie Ciprysová

Občany dožívající se významných životních výročí již nebudeme z důvodu zpřísněné ochrany osobních údajů uvádět. Pokud chcete, aby bylo zveřejněno jméno jubilanta, přineste, prosím, písemný souhlas na Městský úřad Lanžhot před uzávěrkou zpravodaje.

Za pochopení děkuji.

Úmrtí

Dezider Kováč	85 let
Ludmila Jeřábková	86 let
Marie Prajková	73 let
Maria Koňová	86 let
Marie Lucová	92 let
Mária Konrádová	69 let
Josef Bartoš	72 let
Jan Miklík	70 let
Růžena Šestáková	84 let
Marie Švástová	40 let
Bohuslava Dohnalová	87 let
Marie Šimková	81 let
Oldřich Šulák	80 let
František Šulák	75 let
Bohumil Trubač	69 let
Josef Bača	71 let
Anna Vališová	81 let
Božena Zonygová	92 let
František Kuruc	75 let
Marie Bendíčková	99 let

Kulturní akce

26. 12.	Štěpánská zábava
26. 12.	Svatoštěpánské žehnání koní
29. 12.	Zakončení roku
15. 1.	Krojový ples
29. 1.	Společenský ples města
13. 2.	Karneval s Pavlem Novákem
25. 2.	XVII. Reprezentační ples školy
26. 2.	Fašank
12.3.	Košť vín
17. 4.	Velikonoční zábava

Mezinárodní soutěž varhaníků

Markéta Šuláková

Dne 27. - 28. října 2021 se v polské Ratiboři konala mezinárodní soutěž mladých varhaníků z hudebních škol.

Účastnil se jí i náš mladý varhaník Jiří Šulák, který navštěvuje Janáčkovu konzervatoř v Ostravě a jeho profesorem je Lukáš Hurtík.

Obsadil krásné druhé místo. Každý soutěžící hrál tři skladby, přičemž jedna musela být od domácího autora. Jiří za interpretaci právě této skladby od Bedřicha Antonína Wiedermanna obdržel speciální cenu poroty.

Oceněná skladba zazní mimo jiné 19. 12. 2021 na adventním koncertě v kostele v Lanžhotě, kde Jiří také hrává při mších svatých.

Do dalšího studia mu přejeme hodně úspěchů a ať ho hudba stále baví.

Společně vracíme přírodu do města!

Jana Malá

Začátkem roku jste si mohli ve zpravodaji 1/2021 přečíst článek „Projekt Adoptuj si svou zahrádku – Tematické záhony“. Informoval o milé zprávě, že se podařilo získat dotaci z Nadace Partnerství v programu Zelené oázy. V 6. ročníku programu bylo ze 102 projektů vybráno 17, mezi nimi také město Lanžhot se svým projektem Adoptuj si svou zahrádku – Tematické záhony. Projekt je zaměřen na ozeelenění a zkrášlení pásu podél hlavní ulice Masarykova při vjezdu do města ze strany od Břeclavi.

Tento projekt vznikl díky podpoře z grantového programu Zelené oázy, který vyhlašují Nadace Partnerství a společnost MOL Česká republika.

Na veřejně přístupném a rušném místě bylo vytvořeno 9 záhonků. Prostor pro nové rostliny připravili zaměstnanci technického úseku města. Nejprve museli přesadit některé stávající keře a provést

foto Jana Malá

odplevelení. Osazování a úprava záhonů byla naplánována na pátek 22. a sobotu 23. 10. 2021. Ale v pátek se sešlo tolik šikovných rukou, že se vše stihlo za jediné odpoledne. Kromě občanů, kteří v dané lokalitě bydlí, přišlo několik dalších dobrovolníků a celý skautský oddíl Bantuové! Celkem se zúčastnilo sázecích prací 70 dobrovolníků. I když počasí v tuto roční dobu bylo trochu lezavé, atmosféra byla skvělá!

Charakteristika jednotlivých typů záhonů, ze kterých můžete i vy čerpat inspiraci pro své vlastní zahrady a předzahrádky je rozmanitá. Nachází se zde z extenzivní záhony, suchomilný záhon, záhon keřů a polokeřů, záhon pro opylovače, mariánský záhon a klimatická zeleň.

Tyto záhonky mají současně vzdělávací funkci, která je prezentována na naučných tabulích. Cedule z modřínu vyrobil a nainstaloval Cyril Bartoš. Naleznete na nich informace o jednotlivých typech záhonů a rostlinném zastoupení. Obrázky rostlin nakreslily děti

z II. stupně MZŠ Lanžhot pod vedením učitelky Miroslavy Líbalové.

I když je projekt hotový, práce na něm zdaleka nekončí. Nejdůležitější jsou občané, kteří bydlí v dané lokalitě a budou se následující roky o záhonky starat. Díky jim, jenž si adoptovali svou zahrádku, vlastně celý projekt vznikl.

Ať Vám dělá radost, kdykoli půjdete okolo.

Díky Vám všem!

Záhony po realizaci, foto Kateřina Paulíková

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Jaký advent, takové Vánoce

P. Robert Pročkal, farář

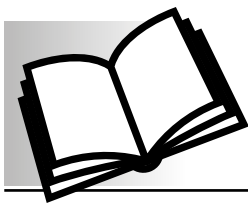
Na začátku křesťanství nestojí příchod Ježíše Krista, ale touha po jeho příchodu. Proto také liturgický rok nezačíná Vánocemi, ale adventem, dobou těšení, nedočkavosti, tajemné nenaplněné radosti. Bohužel to často neodpovídá našemu adventnímu naladění – komu by přinášelo tajemnou nenaplněnou radost shánění jídla a dárků v přeplněných obchodech, generální úklid a zabíjení kaprů? A tak mnohem častěji, než výraz touhy slyšíme i od křesťanů povzdech: „už aby ty Vánoce byly za námi“, případně horší verzi: „já ty Vánoce upřímně nesnáším“. Vykradené Vánoce, ze kterých zbyla nepodstatná slupka několika dárků, shon, starosti a touha mít to za sebou. A tak musíme v sobě pracně hledat zbytky dítěte, abychom zahlédli kouzlo a poezii Vánoc, nebo křesťana, abychom uviděli jejich podstatu. Snad je to i v jistém smyslu totéž...

Kdyby byl Pán Bůh člověk, už dávno před Ježíšovým narozením by visely přinejmenším po celém Betlémě, Nazaretě a Jeruzalémě plakáty, proroci a andělé by prorokovali o Ježíšově narození do všech detailů, aby nemohlo být pochyb... Ale Pán Bůh našťastí není člověk, není vůbec závislý na lidském poznání a uznání. Místo bombastického sebe zjevování tady nastupuje jemná božská pedagogika, která

naplňuje Boží přítomností každou lidskou duši zvláště podle toho, jak je na jeho příchod připravena. Bůh přichází jen tam, kde je očekáván, cestami, kterými může být poznán, v té míře, jak velká je propast duše toužící po naplnění. Jedno staré rčení říká: „Jaký byl náš advent, takové budou i naše Vánoce.“

Nepřeji nám pod stromeček množství krásné zabalených dárků, protože je už možná někdy bereme příliš samozřejmě a snad si jich nedokážeme ani moc vážít. Přeji sílu k odpuštění a smíření a čas pro naslouchání druhým. Přeji odvalu k nasazení všech vlastních schopností, talentů i vynalézavosti k tomu, aby se ten druhý dokázal usmát a znovu pocítit, že ho má někdo rád a že o něho stojí.

MĚSTSKÁ KNIHOVNA LANŽHOT

Okénko knihovny

Malý návštěvník - velká radost

Jitka Petrová

S nově otevřenou knihovnou se začalo blýskat na lepší časy. Vidíme to i na knihovnických číslech. A statistika, jak víme, nelže. V době, kdy sídlila knihovna v náhradních prostorách, ukazovaly statistické výkazy asi dvě stě návštěv čtenářů za měsíc. V porovnání s tím, v podzimních statistikách splňují návštěvy čtenářů až k číslu 400.

Vidíme hlavně, že se do knihovny vrátili děti. Ať už v doprovodu rodičů, případně samostatně. Přijdou, vyberou si knihu a jdou. Nebo se přijdou podívat, knihy prolistovat nebo si odpočinout před dalším odpoledním vyučováním. Skupinka dětí si přijde zpracovat společný projekt do školy, někteří si hrají na počítačích, ostatní si přijdou zahrát na schovávanou.

Uvítali jsme na návštěvě žáky prvních, druhých i třetích tříd. Za tyto návštěvy chceme moc poděkovat paním učitelkám, které berou knihovnu jako potencionálního partnera v realizaci aktivit a k podpoře dětského čtenářství. Vyšetří si ve vyučování čas a zajdou s dětmi na knihovnické lekce.

Z každého malého návštěvníka máme velkou, či spíše obrovskou radost. A protože radosti není nikdo dost, tak si jí chceme nadělit ještě více. V novém roce chceme zavést privi-

delné knihovnické dílničky tvoření. Jedno odpoledne v týdnu by se konala v knihovně tvořivá dílna. Probíhala by za běžného provozu, bude určena dětem do 15 let, nejen registrovaným uživatelům. O tvořitele se postarají studentky z gymnázia, které si pro děti připraví zadání

dvou výrobků. Vyrábět budeme hlavně z papíru, bavlnek a drátků. Děti budou mít i volné pole působnosti a mohou si vyrobít cokoli, dle své fantazie. A pokud zbude čas, tak studentky mohou pomoci i při doučování do školy. Knihovnice

bude při této aktivitě pouze občas vypomáhat. Chceme tímto docílit pozitivní interakce mezi mladšími a staršími dětmi, které se budou vzájemným příkladem motivovat k větší aktivitě a růstu.

Tvořivé dílny v knihovně? Proč se do toho vůbec pouštíme? Protože tvořivost přináší nejen radost, ale procvičováním jemné motoriky přispívá k všestrannému rozvoji dítěte, které úzce souvisí s kvalitou řeči a ta zase s úrovní čtenářství. Takže si vlastně díky tvoření vychováme nové čtenáře.

A na závěr nám dovoluňte poděkovat Vám za Vaši přízeň a přejeme příjemné prožití vánočních svátků, v novém roce pevně zdraví a celý rok naplněný drobnými i většími radostmi.

MATEŘSKÁ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školky

tel.: +420 519 336 209 • www.mslanzhot.cz MŠ Lanžhot

Kroužky v MŠ

Martina Čapková

V letošním školním roce jsme ve spolupráci se ZŠ odstartovali folklorní kroužek. Pod vedením S. Hrubé Markovičové a T. Kořínkové se jej účastní děti předškolního věku a děti z prvních tříd. Celý kroužek je koncipován tematicky ke konkrétnímu ročnímu období a hravou formou je v dětech rozvíjeno povědomí o místních tradicích a folkloru. Na hodinách nechybí

tanec, zpěv písniček, hry a různé tvoření a povídání.

I nadále v MŠ probíhá kroužek angličtiny, který je rozdělen do dvou skupin – mladší děti a předškoláci. Děti se zde hravě a přirozeně pomocí písniček, básniček, her a malování seznamují s novým jazykem. Kroužek probíhá pod vedením lektorky M. Karkoškové.

Podzimní slavnost

Zuzana Lukešová

V úterý 12. října 2021 si rodiče s dětmi mohli užít společně strávené chvíle na akci „Podzimní slavnost“, kterou si pro děti připravily učitelky z mateřské školy. Jak sám název napovídá, účelem bylo oslavit

foto archiv MŠ

spolu nadcházející podzim. „Na Sokolském“ bylo pro děti přichystáno podzimní tvoření z přírodnin i ochutnávka plodů podzimu. Zábava na ně čekala u pouštění draků a pohybových her. V průběhu odpoledne si děti vyzkoušely hrát například kamínkové piškvorky, malovat voskem, tisknout razítky z brambor, louskat oříšky. Součástí slavnosti byla výstava výtvarných prací dětí z MŠ. Nakonec nechyběl ani tradiční táborák. Teplo od ohně příjemně sálalo, hřálo nás na těle i na duši. Pochutnali jsme si na pečených bramborách a špekáčcích. Za doprovodu kytary se zpívaly písničky.

Všechny nás obklopila podzimní nálada. Po západu slunce jsme se rozcházeli naplnění bohatými zážitky a radostí.

Jak jsme si ve školce vyráběli hodiny

Petra Steinerová

Ve čtvrtek 21. 10. 2021 se v MŠ konal pro předškoláky workshop „Tvořivost, technické myšlení a manuální zručnost v MŠ“.

Workshop vedl lektor, který dětem ukázal, jak si vyrobit vlastní hodiny. Děti si nejdříve oblekly pracovní zástěrky, dostaly materiál a s chutí se pustily do práce. Pracova-

valy nejen s nůžkami a lepidlem, ale také s opravdovou pilkou, vrtačkou a smirkovým papírem. Nejtěžší bylo propojit a správně připevnit hodinové ručičky.

Dílo se dětem moc povedlo, už jen zbývá naučit se hodiny poznávat a chodit včas do školy.

Hody v MŠ

Markéta Procházková

Školičkové hody slavíme každý rok. Rodina stárka Štěpána Kubíka se toho letos ujala a pomohla uskutečnit hody. Ve tři hodiny odpoledne jsme se sešli na zahradě ve školce a průvodem odešli ke stárkovi. Po cestě hraje dechová hudba do kroku a děti výskají. U stárka si děti zaspívají, kluci verbují a taky tančí. Po krátkém občerstvení u stárka jdeme do školky, kde stárek s tatínkem přidělají prapor na máju. Stavíme máju, zpíváme a tančíme. Máme radost, že se nám to daří a chceme v tom pokračovat.

foto Marek Musil

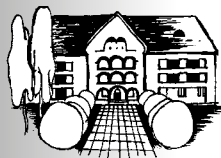
Podzím v lese

Marie Petřlová

*Jako by Stvořitel do ruky štětec vzal,
pestrými barvami přírodu maloval,
ze stromů snáší se lístečky zlatavé,
opodál tone keř v krvavé záplavě,
stříbro se rozlilo po vodní hladině,
jmelí se zelená vysoko v koruně.*

*Až teplým paprskem slunce jej polaská,
z oblohy pokropí jej rosa nebeská,
pak v době vánoční svázané do kytky
mír a lásku vnese zas v naše příbytky.*

MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školy

tel.: 519 336 207
www.zslanzhot.cz

Masarykova základní škola Lanžhot

Knihovnička MzŠ Lanžhot

Klubko News

Akce v novém školním roce

Veronika Tučková

Získali jsme

ODZNAK	JMENO
BRONZE	Radek Darmovzal
BRONZE	Pavla Uhrová
BRONZE	Veronika Trubačová
BRONZE	Patrik Moravec
SILVER	Andrej Voda
SILVER	Vojtěch Uher
SILVER	Anežka Bartošová
SILVER	Stella Slezáková
	8

Nový školní rok zahájili žáci sportovně. 2. 9. vyrazila skupina osmi žáků s p. uč. Poláškovou do Brna na **republikové finále odznaku všestrannosti**. Akci připravoval tým Sazka Olympijského víceboje a soutěžilo zde 76 škol v různých disciplínách po 3 dny. Naše škola se umístila na 57. místě a jednotliví žáci získali bronzové a stříbrné odznaky. Akce se účastnili: Radek Darmovzal, Andrej Voda, Patrik Moravec, Vojtěch Uher, Pavla Uhrová, Veronika Trubačová, Anežka Bartošová, Stella Slezáková.

Sportovně začaly září i děti z prvního stupně. TJ Sokol Lanžhot si pro ně 3. 9. připravil **sportovní den**, kde si mohli žáci vyzkoušet různé aktivity, například atletiku, basketbal, tenis, florbal apod.

Různí běžci, různá místa, olympijská myšlenka. To je heslo **T-Mobile Olympijského běhu**, kterého se zúčastnily 8. 9. všechny třídy prvního i druhého stupně. Jedná se o celorepublikový projekt, kdy v jeden den, v jeden čas vybíhají běžci na různých místech po České

republice. U nás se na start postupně připravovali žáci po třídách a běželi různou

vzdálenost dle svého věku (3, 5 a 6 kol). Mezi nejrychlejší běžce a běžkyně z jednotlivých ročníků patřili: Lukáš Uher, Zuzana Bartošová, Michal Uher, Adriana Moravcová, Lukáš Uher, Klára Markovičová, Gabriel Rozehnal, Erika Moravcová, Pavel Horák, Stella Slezáková, Denis Bača, Anežka Bartošová, Patrik Moravec, Pavla Ondrysková, Andrej voda, Emily Heklová.

Poté, co odběhli T-Mobile běh, žáci 5. tříd odjeli na **adaptační pobyt** do ekocentra Trkmanka ve Velkých Pavlovicích. Zde žáci strávili tři dny (8. 9.–10. 9.) a seznamovali se s novými třídními učiteli (p. uč. Miroslava Líbalová – 5.A a p. uč. Roman Holásek – 5.B). Společně se vydali například na blízkou rozhlednu, nebo absolvovali program připravený přímo ekocentrem zabývající se tématem ekologie.

Stejně jako jsme jej začali, zakončili jsme září sportovně. 30. 9. proběhl **přespolní běh** v Charvátské Nové Vsi, kterého se zúčastnilo několik chlapců z 6. a 7. tříd. V konkurenci 39 běžců se umístili: Zbyněk Petrla 8. místo, Patrik Moravec 11. místo, Lukáš Slezák 16. místo, Tomáš Bartoš 21. místo, Denis Bača 22. místo, Matyáš Brbúch 23. místo a celkově jako družstvo na 5. místě.

V říjnu jsme navštívili zábavní **vědecký park Vida** v Brně (4. 10. - 5. a 6. ročníky

a 7.A, 11. 10. - 7.B, 8. ročník a 9.A. Žáci si mohli ve vnitřním prostoru parku samostatně prohlížet a zkoušet interaktivní expozice, které ukazují, jak funguje svět kolem nás. Vida centrum také připravilo pro děti speciální program (zaměřený konkrétně na jejich věk), kterého se účastnily ve skupinách. Nejmladší žáci si zahráli na Sherlocka Holmese a hledali odpovědi v prostoru parku, starší děti si vyzkoušeli magnetickou přitažlivost a ti nejstarší si vyzkoušeli vědeckou únikovou místnost.

Dne 22. 10. se v Břeclavi odehrálo **okresní kolo ve stolním tenisu** pro družstva mladších žáků. Naši školu reprezentovali za družstvo chlapců: Tomáš Bartoš,

Zbyněk Petrla, Matyáš Brbůch, Víťa Krupica; za družstvo dívek: Michlovská Eliška, Škrobáčková Adriana, Vlková Natálie. Obě družstva se umístila na 2. místě.

Říjen jsme ukončili šachovou partií. 26. 10. se konalo v tělocvičně **školní kolo v šachu**. Celkem se účastnilo 24 žáků ve dvou kategoriích: mladší žáci (1. – 5. třída) a starší žáci (6. – 9. třída). V kategoriích mladších žáků se umístili: 1. místo Tibor Hallang, 2. místo Vilém Lamoš, 3. místo Matěj Chalupský. V kategorii starších žáků se umístili: 1. místo Patrik Moravec, 2. místo Milan Bui Giang Lam, 3. místo Alan Šťastný.

Vánoční postřehy deváťáků

- Na Vánoce by měl padat sníh! LH
- Každý rok se těším, jelikož se sejde celá rodina u jednoho stolu. ŠP
- Vánoce jsou pro mě klidný rodinný svátek. EŘ
- Rodina a přátelé jsou spolu a prožívají svátky. Vánoce jsou kouzelné a tajemné. LZ
- Miluji vůni cukroví, pohádky a vánoční atmosféru. RT
- Těším se, až budu péct cukroví a celý dům tím bude provoněný. EK
- Vzpomenu si na ten pocit, kdy jsem jako malá nejedla a čekala na zlaté prasátko. VK
- Těšíme se na Ježíška. RD
- Libání pod jmelím. JCH
- Vánoce. Ten pocit štěstí, radosti a lásky. VH

*Radostné Vánoce plné klidu,
splněných přání, milých rodinných setkání
a kouzelných okamžiků, šťastný nový rok 2022*

*přejí žáci a zaměstnanci
Masarykovy základní školy*

Odešla organizátorka poutí na Svatou Horu

Marie Petřlová

*A po zdejším putování
ujmi se nás Maria
by tě v rajském radování
naše duše spatřila...*

Marie Zonygová opustila svůj rodný kraj 2. července 2021 ve věku 88 let. Její jméno bude navždy spjato se svátkem Neposkvrněného Srdce P. Marie, kdy lanžhotská poutníci jezdili celou řadu let na pouť na Svatou Horu, která tvoří nádherné panorama nad městem Příbramí. Podle historie v roce 1632 přišel na horu slepý pláteník, kterému P. Maria vrátila zrak. Její sošku vyřezal sám první pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic. Jaké bylo pro nás překvapení, když jednou byla soška oděna do šatu zdobeného lanžhotským ornamentem od Marie Ciprysové. Na tuto tradiční pouť jezdily již naše maminky. Začala ji pořádat Božena Svačinová ze „Souhrad“, po ní pokračovala Marie Ciprysová (Benešová) a nakonec se vedení ujala Marie Zonygová. Nedovedu spočítat kolikrát se pouť pořádala, ale pamětnice Ma-

rie Lehetová ji sama absolvovala 28krát. Paní Zonygová ji stejně jako její předchůdkyně připravovala s láskou a nadšením, vždyť jsme se na ni celý rok těšily. Zajišťovala autobus, stravování, nocleh na jeden den a připravovala program. Cestou tam jsme se v autobuse pomodlily všechny růžence, litanie a zpívaly mariánské písně. To už jezdily

jen ženy, dříve jezdilo pár mužů. V sobotu večer byla mše sv. za všechny poutníky se světelným průvodem. Po hlavní mši sv. v neděli sloužené nějakou významnou osobností se konala korunovace sošky P. Marie. U sousoší Kalvárie jsme děkovaly za duchovní prožitky a loučily se s předsevzetím, že se příští rok zase vrátíme. Na zpáteční cestě jsme navštěvovaly významná místa a kulturní památky. Za tyto krás-

Marie Zonygová ze svými dětmi a vnoučaty

né dojemné nezapomenutelné chvíle prožité s Vámi, paní Marie, vřele děkuji za všechny poutníky a kež Vás P. Maria tam nad hvězdami přivine do své mateřské náruče.

Paní Zonygová se také téměř celý život věnovala praní a žehlení kanafasek, fěrtochů, obojků, rukávců a pánských košil. Kanařasky ji přišla naučit žehlit Marie Holobrádková. Ta vzpomínala, že postup ukázala své následovnici jen jednou a ta to ihned pochopila a uměla.

Jak ráda chodila k muzice a radovala se, že mohla přispět svými precizně nažehlenými součástmi kroje k jeho kráse.

Paní Marie pocházela ze sedmi dětí. S manželem vychovali tři děti: Pavla, Jitku a Jiřího. Také ráda hrávala v místním amatérském divadle, zpívala a pěstovala květiny na zahrádce. Byla hrdá na syna Jiřího, který v roce 2008 vyhrál v pěvecké soutěži X FAKTOR. Svým osobitým

nenapodobitelným hlasem zpívá lidové i rockové písničky. Škoda, že ho maminka nemohla vidět nebo slyšet v ROCK OPEŘE v Praze v muzikálu Anna KARENINA, kde hrál a zpíval v roli jejího manžela. Při jeho zpěvu přecházel divákům doslova mráz po zádech. A Jirka si před každým vystoupením na svou drahou maminku vzpomene, cítí, že je s ním. Vzpomínka na tuto moudrou, pracovitou, obětavou ženu, kež pohladí každého, kdo si jí vážil a měl ji rád. Lanžhotčané nezapomenou.

Přátelství

Josef Jožulka Uher

Prolog:

„BEZ PŘÁTELSTVÍ NENÍ ŽIVOTA.
SKUTEČNÁ PŘÁTELSTVÍ JSOU VĚČNÁ.
PŘÁTELSTVÍ MŮŽE BÝT JEDINĚ MEZI
DOBRÝMI LIDMI.“
(CICERO)

Vážená paní Paulíková,
díky Vašemu stálému dopisovateli,
přispěvateli a autoru zajímavých člán-

ků o historii a tradicích vašeho krásného městečka, JOŽKY, JOŽULKY UHRA, jsem i já v dalekém Oregonu jejich stálým čtenářem.

S Jožkou se znám od roku 1964, kdy mě ve svém prvním dopise nezapomenutelně oslovil: VÁŽENÝ PANE OBEREIGNERE, JESTLI VÁS TENTO DOPIS ZASTIHNE JEŠTĚ NA SVOBODĚ... Bylo to totiž v roce, kdy nás oba postihlo stíhání a vy-

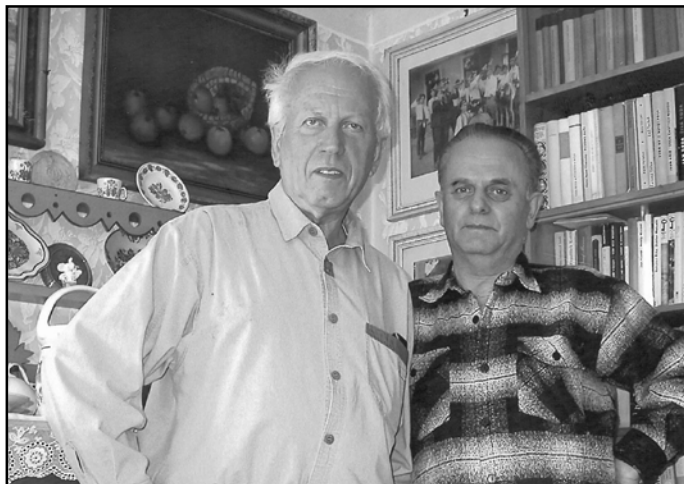
šetřování STB za porušení tehdejšího zákona, paragrafu 112 o poškozování zájmu republiky v cizině.

Byli jsme tehdy dopisovateli časopisu HOSPODÁŘ V TEXASU a naše činnost se znelíbila československým úřadům. TEDY TENTO ZÁKON NÁS SPOJIL A OD TÉ DOBY, JE TO JIŽ 57 ROKŮ, SI PRAVIDELNĚ PÍŠE-

ME. Poprvé jsem byl v Lanžhotě v létě památného roku 1968, když jsem ho navštívil a zastihnul v práci na stavbě rodinného domku. Já jsem krátce potom, po invazi „spřátelených“ armád, hned v listopadu, opustil s rodinou vlast a přes Jugoslávii a Rakousko odletěl do exilu v USA. Ale Jožulka byl první, s kým jsem i odtud pokračoval v zajímavém dopisování.

V roce 1984, kdy se i v ČSSR ROZVÍJELA pomalinku GORBAČOVOVA „GLASNOST A PERESTROJKA“, mi české úřady povolily vízum a po 15 letech jsem se poprvé podíval domů. Samozřejmě jsem zajel i do Lanžhota navštívit svého nejlepšího kamaráda. Na jeho starém harmoniu mi zahrál a zazpíval i pár jeho známých písní „Má rodná zem...“ a „Zpívali muži...“ Mám to i zaznamenáno na videu.

Krátce potom, v listopadu 1989, když došlo ke změně toho zakyslého, nedemokratického režimu, jsem byl v republice návštěvou každoročně. S Jožkou jsem byl několikrát, a jednou i účastníkem spolu

s manželkou Boženkou, tradičních lanžhotských hodů.

Milá paní Paulíková, napsal jsem Vám hlavně proto, abych tím vyjádřil díky, že pravidelně uveřejňujete příspěvky mého dlouholetého kamaráda. Oba jsme téměř stejného „věku“ a sil nám už nepřibývá. Tudíž, i tímto mu přeji ještě dlouho, dlouho pevného zdraví a mnoho inspirace k další dopisovatelské činnosti. I VÁS TÍMTO SRDEČNĚ ZDRAVÍM, Váš VLASTIMIL OBEREIGNER Z PORTLANDU, státu OREGON V USA; July 30, 2021.

Čtenářům knih o historii lidstva jistě neušlo, že v každé její době neoplývaly národy jeden vůči druhému hojností přátelství, a totéž platilo i o lidech jako jedincích. Je tomu v současnosti na naší planetě jinak? S odpuštěním třeba i v Česku a v Lanžhotě?

Je to až hořce úsměvně paradoxní, že mne spřátelily s kamarádem Vlastikem v tom roce 1964 tak svou činností a posláním rozdílné „instituce“: časopis HOSPODÁŘ, založený česko-moravsko-slovenskými farmáři už před rokem 1900

(dožije se více než jednoho sta let) na straně jedné a na straně druhé všemi občany Československa obávanou STB – Státní tajnou bezpečností! Právě těm se hrubě názorově znelíbily Vlastikovy a moje články, kterými jsme ZDARMA přispívali do Hospodáře, vděčně přijímaným starokrajanů. Vlastik, ač perfektní vodoinstalatér v národním podniku v Turnově, ne tedy vykořisťovatel, živnostník, ale sečtělostí v úrovni vysokoškoláků vzdělaný publicista, volil diskusní témata o socialismu, zatím co já, v rezervaci nezaměstnanosti držený důchodce, s příjmem 70 Kč válečného poškozenec, čímž jsem byl chráněn před obviněním z příživnictví, psal jsem dramatické frontové příběhy v Lanžhotě z dubna 1945.

Estébákům a kulturním pozorovatelům z Komunistické strany, ale i nejpečlivějším strážcům na cenzurním oddělení pošty Praha 120 jsme se tím nikterak nezavděčovali. A tak musel přijít předem neavizovaný „zárok“, abychom si nedovolovali ještě víc, než byla s to snést socialistická lidová demokracie.

Nevím, kolik dní si ve vazbě podržela STB Vlastika, při razii mu zabavujíce psací stroj a listy A4 jím popsané. Když nenašli nic, čím by ho mohli fouknout do basy, a on to byl vlastně pracovní napůl chválený člen dělnické třídy, šoupli ho domů. Ale prý pro jeho dobro s ponaučeními, které si sice k srdci nevzal, ale s dopisováním do Hospodáře skončil. Vysvětlovat starokrajanům proč, poslalo by ho to zpátky do otcovské náruče STB.

To já jsem byl jiné kvítko! Nejprve mne „pohostili“ vyslechem na STB v Břeclavi. Asi jsem se jim tam „vůni“ nezavděčil, a tak mne odvezli na vlastní útratu na Krajskou

správu STB v Brně. Referent (hodnotí se mi nepředstavil), který mne měl vyslýchat, mi připomínal Švejka z filmu, v němž ho hrál Hrušínský. Jestli dobrák z povahy či z befelu, nevím. Po něm přídupal sám náčelník Krajské správy STB. Málem by ho ze mne trefil šlak, protože tam, kde jsem měl odpovídat ANO, říkal jsem NE, a tam kde NE, odsekl jsem ANO. Asi udělal dobře, že se zachránil před tím šlakem, když bez odplivnutí mne opustil. Ale než se tak stalo, ochraptěle mi zachrčel: „Ty všiváku, kdybys nebyl mrzák, tak poznáš, jak se u nás těží uran!“

Okresní soud v Břeclavi, před nímž jsem nakonec stanul, až takový mrchavý rozsudek nade mnou nevynesl: PŮL ROKU, S PODMÍNKOU NA JEDEN ROK! A to v přítomnosti dvou povolaných svědků: předsedy MNV Lanžhot Jana Gajdy a jeho tajemníka Otakara Soukupa. Neublížili mi. Drželi se rčení: Vlk se nažral a koza zůstala celá! Publicisticky jsem byl omezován a do Hospodáře jsem psát nepřestal. Zdarma jsem svými články těšil starokrajanů plných TŘICET LET. Samozřejmě, že jsem byl tu a tam zván na STB k „PODÁNÍ VYSVĚTLENÍ“. Bylo by to počteníčko, ale Kateřince by ztěžkla hlava. Ovšem jeden závažný dodatečný POSTIH v mojí literární tvorbě zamlčet nesmím: v polovině sedmdesátých let minulého století nesměl národní umělec spisovatel Bohumil Říha vydat v Praze v ČS můj román GAŤKY, v Brně moji dva staří přátelé spisovatelé Tomeček a Pazourek sbírku mých lyrických povídek a humorných o nimrodech a v Ostravě v nakladatelství PROFIL nesměl šéfredaktor Zdeněk Petr vydat moji trilogii novel ILJŮV NÁVRAT. O všechno se postaral posudek na mne od OV KSC

v Břeclavi. A snad především jeden „hoch“ z něj. Budiž mu zem lehká.

V letech 1960 až 1980 říkala mi děvčata na lanžhotské poště: „Pane Jožulko, enom kvůli vám, može naša pošta existovat!“ Tolik dopisů a jiných zásilek jsem z Kanady, USA do republiky dostával, a stejné množství i odesílal. V tomto korespondování byl na prvním místě kamarád Vlastik. (Mezi dopisy byla a zůstávají i dlouhá besedování po telefonu, Vlastik má hodinový telefonát za babku.)

Co je však dnešním a polistopadovým generacím nutné povědět, je toto: zatím co kamarád mi mohl poslat cokoliv chtěl a ode mne přijmout vše, co jsem mu pozor, mohl – směl poslat, v případě dopisů a zásilek časopisů (National Geographic) a knih, které posílal on mně, bylo tomu zcela opačně. Divili byste se, co všechno mi bylo zabavováno cenzurním oddělením pošty Praha 120! Dlouhá story...

Dopisů od Vlastika mně a ode mne k němu, plus fotografií, by byly pytle! Cožpak v rozsahu 57letého přátelství mohlo tomu být jinak? A současnost? Jak se mezi sebou přátelí národy a jedinci? Kolik lanžhotských občanů si s někým udržuje přátelství třeba starodávným dopisováním, dopisy psanými rukou, na stroji či počítači? Nebo se všichni nesou na vlně emailování a esemeskování, kdy si nejsou tváří v tvář? Co se to s lidmi a národy děje, zběsile či lenivě podléhajícím technice, je zastupující? A to žijí v režimu, který je v ničem nehlídá a za názory netrestá?! Nedaj, Bože, aby slunce „olízlo“ jednu i druhou zemskou polokouli. Tma by nastala jako v řiti (lékařsky) a lidstvo by bédákalo v ní...

Ne, takto končit nechci. Kamarád Vlastik v dopise (o němž jsem neměl ani

poněti) redaktorce Kateřině se zmiňuje o návštěvách u mne v Lanžhotě, kterými mi dělal velkou radost. Kopa fotografií by to potvrdila. Vlastik je výtečný umělec s foťákem. Na jednu návštěvu zapomněl. Než se o ní zmíním, jen v krátkosti vysvětlím důvod jeho téměř dramatického (vlakem) útěku v listopadu 1968 na Západ. S manželkou Boženkou, 12letou dcerkou Dášou a 8letým Miloškem. V srpnu toho roku byl hlavním organizátorem v Turnově velkých demonstrací proti vpádu vojsk SSSR a dalších jim poslušných, až na Rumunsko a Jugoslávii. Jakmile bylo zřejmé, že STB opět zvedá hlavu i pěsti, věděl, že tentokrát by v pouhé krátkodobé vazbě neskončil. V průběhu nočního vlakového útěku, i díky štěstěně, projevil vynalézavost i statečnost...

Od mládí měl v srdci i nohách lásku k turistice a přírodě. Jeho fotoarchiv o tom bych už prohlédnout nestačil. A tak když (nevím, v kterém roce) ohlásil, že přijede i s Boženkou, bylo to léto, můj místní nejlepší a nejvěrnější kamarád od kolébky, soused Tonda Ciprys – Fabiš z Nové ulice, s povolením hlavního fořta ze zámečku, nás naložil do jeho už dost starodávné žluté škodovky a od rána do podvečera projel s námi Loštákovu zelenou perlu lužních lesů v klínu Moravy a Dyje: Stará forota, zadem podél dálnice na Přívoz, Křenová, Důbravka, Lány a Pohansko. Hrot země Moravské na soutoku, jsme si nechali na sám závěr. Tenkrát na té „špicí“ ještě rostla mohutná vrba, ale nakloněná, jak ji podemílal proud Moravy. Kousek od tohoto cípu, u pěšinky, stál ještě krásně zachovalý památeční kámen. Na všech místech Vlastik fotil. Dnes, mohu říct, má doma v Portlandu, fotopoklad! Nadšená

byla i Boženka, a my s Tondou jsme byli rádi, že nezabučel ani jeden komár. Vlastik, který prorážoval a proloužil kus světa lesů a hor, po projevu úžasu nad viděnou flórou a faunou, nechtěně už tenkrát řekl: „BOJÍM SE PTÁT, JAK TO TU BUDE VYPADAT ZA TŘEBA JEN TŘICET LET!“ Věřte, viděl, jaké pohromy postihu-

je lidská chamtivost, nevzdělanost a lhostejnost... Už nepřijede, kamarád Tonda už neuslyší šum lužního lesa, a já už nevýjdu ani před dům.

KONEC PŘÁTELSTVÍ JE JAKO SPÁNEK, Z NĚHOŽ SE UŽ NEVZBUDÍME.

EPILOG: NEJSTARŠÍ PŘÍTEL JE ZAJISTÉ TAKÉ NEJLEPŠÍ! (PLAUTUS)

Hody nebyly!

Josef Jožulka Uher

V minulém vydání zpravodaje Lanžhot, v článku TÁ LANŽOCKÁ MÁJA TENKÁ, od autora MARKA UHLÍŘE, můžeme mimo jiné číst toto: V Lanžhotě bývají po svátku Povýšení sv. Kříže, v půlce září, a jediný rok, kdy místní pamatují, že hody nebyly, byl rok 1968. Jinak se vždycky držely i za války bývaly. (Konec citace.)

Ano, že v roce 1968 se skutečně nekonaly na protest proti obsazení Československa vojsky SSSR a jeho satelitů (stárci Tonda Švirga a Mírek Svačina), pravdou je. Následující věta už s pravdou nemá nic společného. Opravdu? Leoš Doskočil můj nesouhlas potvrzuje tímto sdělením:

Zjistil jsem, že zákaz zábav (tancování) byl vydán vícekrát. K definitivnímu zákazu této zábavy došlo počátkem dubna 1941 z příkazu státního tajemníka při úřadu říšského protektora Karla Hermana Franka. V tomto případě byl všeobecný zákaz tance vyhlášen po vpádu německých vojsk do Jugoslávie. Hlavním argumentem bylo prohlášení, že v protektorátu se nemohou lidé bavit v době, kdy Němci umírají na frontě „za novou Evropu“. Z tohoto se dá usuzovat, že v Lanžhotě se hody

nekonaly přinejmenším v letech 1941 až 1944. Z Tvrdonic jsou rovněž doložené vzpomínky, jak se za protektorátu konaly tajně hody u mnoha sedláků v jejich stodolách, kde byla prostá muzika (často jen harmonika) k tancování. (Konec citace.)

V uvedeném rozmezí let 1941 až 1944 mi bylo osm až jedenáct let. S kamarády jsme dobře věděli, u koho a kdy se takové ne v pravém slova smyslu TAJNÉ HODY odbývaly, neboť to bývaly něco jako minitancovačky, jako na příklad ve vrátnici u Mikuličů – Pajtášů u Jazerka, též ve vrátnici u Janulíků na Pastvisku (dnes ulice Šolochova), ale především na malém dvoře při domku tetky Bětulinky Tučkové v Kútě, blízko rybníka. Tam to bývalo v režii jejího svobodného syna Miloše alias Edynka, vyučeného elektrikáře, vybaveného úžasnou pamětí na melodie i projevy našich politiků v rozhlasovém vysílání do protektorátu. Miloš – Edynek, mnohem později můj kamarád, měl vždycky všechno první: krystalku, rádio, gramofon a k němu desky s tenkrát populárními skladbami, pak televizi a nakonec mag-

neťáky. U něho na dvoře tančivala nejpočetnější skupina děvčat a kluků mezi 16 až 20 roky věku. Ale uskutečnila se jednou i velkolepější skorohodová tancovačka na větším sedláckém dvoře u Šošků u starého mlýna!

Němci o těchto nedovolených zábavách věděli. Proto procházely ulicemi a uličkami Lanžhota dvoučlenné hlídky německých vojáků, vesměs „starých fotrů“, před kterými jsme tancující varovali, my, všudpřítomní kluci. Některé hlídky se mís-

tům tancovaček vyhýbaly, možná podplacení „naturáliemi“.

Účastníci a účastnice těchto vzdorozábav bývali na své počínání hrdí, jako na nějaký partyzánský odpor, jenže neuvědomovali si, že na frontách neumírali pouze vojáci wehrmachtu, za prý „novou Evropu“, ale za tu skutečně novou také chlápci – muži z Čech – Moravy, vrstevníci těch užívajících si tance! A to nebyla vlastenecská spjatost s těmi, kteří umírali...

Válka mění lidský život někdy i chybujičími činy.

Vzácný hodový dokument

Josef Jožulka Uher

Vzpomínky pamětníků mohou pravdivost té či oné události v historii obce i po mnoha letech potvrzovat, ale není nad důkaz podávaný FOTOGRAFIÍ. Toto platí obzvláště o té, na kterou se díváme. Svědčí o tom, že první hody po druhé světové válce se u nás v Lanžhotě uskutečnily ještě, resp. už v roce jejího evropského konce – září 1945. Pouhých pět měsíců poté, co byl Lanžhot ve středu 11. dubna 1945, po pětidenní urputné bitvě mezi nacistickou armádou, na straně jedné, a armádou Rudou, na straně druhé, za velkých lidských ztrát a v zuboženém stavu – OSVOBOZEN Z PROTEKTORÁTNÍHO JHA!

Tenkrát se psalo a v radiu mluvilo o tzv. krvavé lanžhotské bráně ke vstupu na Moravu. Byly vyhlášeny sbírky na Lanžhot jak finanční, tak předmětné, a to v přesvědčení, že se toto folklorní městečko ze všech hrůz a ztrát jen tak brzo nevzpamatuje! A ejhle, vzpomatovalo se! Vždyť přes všechna ta zveličování postiženosti a nou-

ze, sice bez májí, uspořádají už v polovině září toho roku sokolská chasa od Vedralů a orelská z Hrubé hospody – HODY, přesně tak, aby odpovídaly lanžhotskému rčení JAK SA PATŘÍ! Tehdy, jak dokládá kronikářka B. Kořínková, byli u sokolů v hospodě Rajmunda Vedrala stárky TUČEK FRANTIŠEK z Náměstí 182 a FOJTÍK ANTONÍN z KRADLOVA (DNES Wolkerova 273), a v HRUBÉ hospodě u orlů CIPRYS JAN z Kostické 159 a HOSTINA JAN ze Súhrad (Souhrad) č. 1.

FOTOGRAFIE

Není předem připravovaná. Zcela náhodná momentka. Autor neznámý. Určitě nepořídil z hodů pouze tuto scénu. Škoda těch dalších, o kterých nevíme.

POZADÍ. Kostická část nové budovy radnice s hasičárnou. Dnes nová, vedle zdravotní středisko. Okna částečně vytlučena. Ale poškození minimální. Vedle

radnice směrem do Kostické ulice zídka a za ní zahrada, patřící k vyhořelé patrové budově obchodu Miroslava Kopřivy (dnes Jar. Tuček – Kamilek). Silnice od křižovatky do Kostic. Před budovou radnice po chodníkové části prochází část průvodu CHASE OD SOKOLŮ – VEDRALŮ, kteří jdou určitě na Kradlov pro stárka Tonda Fojtíka: je jich 21-22 v kroji a devět v civilu. Schází muzikanti na konci a úplné čelo zakrývá UNIKÁTNÍ POVOZ, který možná fotografa rozčlilil, ale pro nás je dnes vzácným dokumentem. Proč? Povoz je masivní, dřevěný a těžký, do něhož jsou zapřaženi DVA STAŘÍ VOLI! Tenkrát ještě nic neobvyklého KOČÍRUJE ŽENA!!! Zcela určitě bez opratí. Povoz je to speciální, dá se říct že obchodnický – kramářský, o čem svědčí to, že je celý ZASŘEŠENÝ DESKOVOU

STŘECHOU. Kramářka – obchodnice si jí chránila zboží před deštěm. Jede na lanžhotské hody „tržit“, tedy prodat. K čemu na konec, kdo ví... Ale na voze jsou zavěšeny i jiné věci, patřící „ke kšeftu“.

V pravém dolním rohu fotografie je „perla“. Chlapec – šohaj v kroji, po chodníku kolem cukrárny U SÍTKŮ a dnešní pizzerie, spěchající opačným směrem, než kam míří chasa od Vedralů. Ohlíží se na ni, má na pilno, určitě patří do chasy z Hrubé hospody, která ještě pro stárka nevyšla, a ten chlapec to nechce zmeškat. Svítí slunce. Hotová pohoda – byť pár měsíců po krutém válečně – frontovém běsnění.

TAKTO S NÁMI SPĚCHÁ ČAS DÁL DO BUDOUCNOSTI OD VŠEHO DOBRÉHO I ZLÉHO!

VÝSLEDKY VÁLEK JSOU NEJISTÉ!
(CICERO)

Kolíbka

Josef Jožulka Uher

*Ve stáří Člověk Ježíškovy sáně z okna nevyhlíží,
to Slunovrat jde spíše s chutí zapít do sklípku.
Pak přece jenom když se zpoza humen Štědrý večer blíží,
do jizby z pudy snese malovanou kolíbku.*

*Když malý býval, stařeček mu do ní vkládal malé dítě,
jím z lipového dřeva vyřezané – jak živé!
A říkával mu: Janíčku, až cinkot zvonku probudí tě,
tak v kolíbečce najdeš Lásku pro dny mrazivé.*

*To ostatní, co dá ti moje Jezulátko, v třaslavičkách,
už brzo potratíš, či odložíš do nevíš kam.
Leč Lásku, Janíčku můj, jako věrnost k hnízdu v laštovičkách,
tu chraň si stále, než ti z duše život uniká!*

*Ve vzpomínkách už ztrácí stopy k hodně v dálce hledanému;
i Slunovrat je nepřináší v kolíbečce k houpanému...*

Přes opony Času, byť utkané z toho nejprůhlednějšího vlákna, které nám za paty zavěsí každý odcházející rok, daleko naše vzpomínání nedohlédne. Mezi břehy dětství, kudy jako potůček a pak proud a z toho zase jako vysychající pramínek, se klidně i bouřlivě vlnil náš Osud. Vánoce a Štědrý večer nevyjímaje. Protože s odstupem se břehy jako by stávaly stejnými...

Osm let jsem byl jedináček. Lidský mozek je schopen otevřít si knihu Paměti a zapisovat si do ní vzpomínky, vzácně a matně kolem třetího roku věku. To něco z dřívějšíka by muselo mít sílu blesku. V tomto smyslu uvažuji i o svých vzpomínkách na moje Štědré večery u stromečku. Ty, které si mohu už sám bez připomínek mamičky číst v mé knize Paměti, patří na stránky, v nichž jsem už sedmičlým klukem, který mimo jiné už věděl,

kdo je to ten Ježíšek, kladoucí mi pod stromeček knížky, z dárků nejmilejší a nezapomenutelné. Mamička, čtenářka, je kupovala u pana Rezky, který uměl poradit.

Otec pracoval u vlakových pošt. Nejprve v Břeclavi, když nás zabrali Němci (tedy Břeclav) v Hodoníně, a nakonec tři roky v Německu, v Řiši, jak se říkalo, kam byl totálně nasazený. A tak málokdy jsme se v letech mého jedináčství sešli u stromečku všichni tři. Býval vždycky malý, skromně ozdobený a bez hořících svíček. Mamička mívala strach, abychom od některé z nich nevyhořeli. (Vyhoření celé střechy našeho domečku z cihel kotovic, 7. dubna 1945, zabránit nemohla, a já málem přišel o hlavu.)

Stromeček stával v jizbě na stole, pod slabě svítící žárovkou, která jako by měla plachtový klobouk, podobu talíře. To, aby

všechno její světlo ozařovalo stromček, stůl a mne v mamiččině náručí. Po modlitbičce a pak zpívání koled, které jsem uměl neuvěřitelně hodně brzo, dříve než číst.

Až jednou, kdy mi bylo už sedm let a psal se rok 1940, sešli jsme se pod stromčkem a světlem nad ním jakoby v kešonu všichni tři: tatka dokonce s jeho milovanými houslemi. Jako dvanáctiletý kluk je coby dárek dostal od strýčka Růžičky, muzikanta na basu, z Lesičkové ulice. Ti dva spolu odzpívali a odehráli pár Štědrých večerů „od žebračky k žebračce“.

Kolíbku jsme v jizbičce tehdy neměli. Ale za rok už v ní bude stát, a v ní stejně jako milovaný Ježíšek, drahá nám všem moje sestřička Růženka. (Užije si šťastných a dárky a koledami bohatých Štědrých večerů mnohem více než já. Závist kolem stromčku, ta nikdy v celém domě nechodila.)

A teď můj Osud vytáhne vzhůru oponu pro scénu, která v knize mé Paměti zůstává Časem nevytržena. I to její nutně osvětlení žárovkou (jako divadelním reflektorem) i starodávnost kulis chudobné rodinky k tomu dopomohly. Tatka si nejprve přísně naladil housle (mamičku a mne nemusel) a rozehrál a rozezpíval bohatý repertoár koled. On, hrdinný tenorista, tenkrát pod „dusítkem“, mamička nad mou blondatou hlavou se přidala svým sametovým altem, a já, v jejím náručí a na kolenou jí sedící, pentlil jsem to jejich duo klukovským sopránkem jakoby mi propůjčeným slavičkem. Venku za okny i vítr přestal foukat do sněhových závějí a cpát se k nám do plechových kuchyňských kamen komínem. Ne, ne, ten emotivní zpěv nevycházal z domu Jožky Uhříka a jeho ženy Růženy Štajarky, ale snad z nějakého

chrámového kůru. Najednou i těch pár hořících polínek pod plotnou „šporheltu“ zateplilo kuchyňku i jizbičku. I nás.

Plakal jsem dojetím. Už od maličkosti jsem býval takový, oproti ostatním kluků emotivně nadnormální. Stejně jako tatka. Můj o hodně starší bratranec (od tetičky Mařeny Benešky) Jan, jako černý humor říkával, že na každém „pohřebě“, enom co začnú kchórové zpěvačky nějakú smutnú, najprvnejší sa rozbečá Uhříci. Měl pravdu. Ani on mezi nimi nescházel...

Tulil jsem se zády k hrudi mamičky. V levé ruce jsem držel drahocenný dárek, jeden z dílů Káji Mařika, a pravou ruku zafatou lítostí do pěstičky, mi ve svých mohlolnatých dlaních jako by zapouzďovala mamiččina láska. Byl jsem v nebi. Ale ne tehdy, kdy mi už tu písničky zapouzďřit nebude moci. Do konce života ji mít od jednoho osudného dne nebudu. „Nevadí, enom keď mi ostál!“ Housle hrály, tatka a mamička a já jsme zpívali. Byl Štědrý večer Léta Páně 1940? Ne, už měl na ka-hánku...

Zavírám moji Knihu paměti. To, co jsem vám, milí čtenáři, z ní přečetl, už žádným pokračováním neprodložuím. Tento druh seriálu lidského vzpomínání, jako by zikal v nezájmu současného lidského pokolení.

Nehleďte na „húrách“, pokud ještě pod nějakými střechami takové jsou, stařečkovu milovanou kolíbku s Jezulátkem z lipového dřeva v ní. Kdo ví, kdy ji přestal „hongat“ - houpat.

JANÍČKU, GDE SI?

Osudové poslední minuty

Josef Jožulka Uher

Vzpomenu právě tří takových z LANŽHOTSKE FOTBALOVÉ HISTORIE. Dnes zcela zapomenuté. Pominula jejich radost a vytratil se i žal. Tak už to chodí v životě vůbec.

1) Neděle 28. srpna 1949. Škvárové fotbalové hřiště VIKTORIE PŘEROV. Zaplněné do posledního místa na stání u hrazení (šraňků) kousek od čtyř vápených lajn. Domácí dorostenci i jejich příznivci se sebevědomě těší, jak všichni dohromady oslaví ZISK TITULU DOROSTENECKÝCH FOTBALOVÝCH MISTRŮ MORAVY!!!! Toto bude druhé odvetné střetnutí domácích hrdinů s podceňovanými dorostenci SOKOLA LANŽHOT! Jak by ne, když je před týdnem v prvním utkání porazili na jejich travnatém hřišti NA PASTVISKU 4:2. Takovou pohromu lanžhotští fotbaloví příznivci, vzhledem k předcházejícím výborným výsledkům jejich velkých nadějí, nečekali. Moc jich do Přerova nejelo. Jenom bláhový pan Pavel Uhlíř, podomní obchodník a holičář, světil jednomu kamarádovi klíčku s dvěma poštovními exempláři, které má v Přerově po zápase vypustit se zprávou, jak ten nervák mač dopadl. (Vypustil, doletěli a...)

Hraje se druhý poločas. Stav 1:1. V dobové zprávě se píše: Ale to, co po prvním

poločase předvede škvárou poodíraná sehraná dvojice Pavel Petrla, pravá spojka, a první křídlo Jožulka Uher, nečekal nikdo. Po gólu Vojty Mikuliče – Majdáka, levé spojky z první půle, zvyšuje střední útočník Lada Tuček na 2:1 a brzo na to

3:1 Pavel Petrla. Domácí fan-

dobové trnou hrůzou a hráči děsem. Vždyť pokud

by zápas takto i skončil, musel by být sehrán třetí, rozhodující mač na cizí, neutrální půdě, a z toho měli Přerovští strach. Už si nevěřili. Ze zoufalství vsadili vše

na útok. Kluci z Lanžhota na obranu. Ve velkém vápně hostí, před brankářským čarodějem Frantou Ciprysem – Čaplou, je mela. Na polovině hřiště

domácích dorostenců postává

jen v brance nudící se brankář.

Ve středovém kruhu, krok na vlastní

polovině (to, aby nebyl na-

čapán v ofsajdu), klamně,

ale ve střehu, leluje

technik a koumák Vojta

Majdák. Na hřišti mu nic

neunikne. Ani „dole“ vpra-

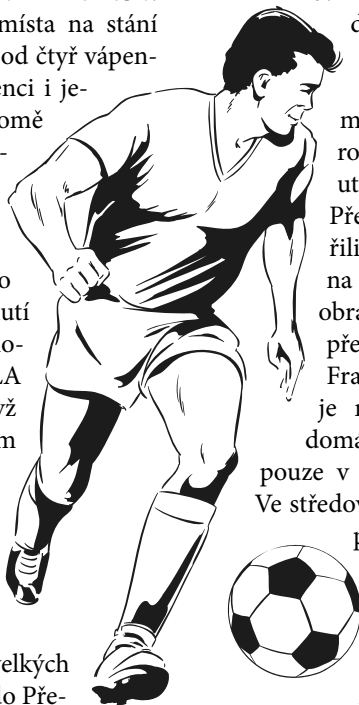
vo u lajny ve sprintérském náklonu číhající Jožulka. Levý bek a halv Přerováků,

kteří ho během zápasu neuhlídali, pustili ho z hlavy, stejně jako centrhalv. Ten pře-

šlapoval pár kroků od Vojty Majdáka. Asi v jistotě, že z něho hrom neudeří. A on

švacil. Z mračna pomíchaných hráčů ve velkém vápně před Čaplou. Vyletěla z něj

nazdařbůh do vysoka a daleka středu hři-

ště nepodařená nahrávka. Přímo k nohám Vojty. Ten nelenil a z voleje ji tvrdě poslal doprava do země nikoho. Věděl, že Jožulka si už poradí. Čtyřicet metrů pelášil s balónem u pravačky na „Lotovu ženu“ k přerovské brance. Ani se neohlédl, když mu kousek za patama profuněl soupeřův cetrhalv, marně se snažící překřížit mu cestu. Aby potom z malého vápna napnul za zády brankáře síť. Ten byl rád, že ta pecka netrefila jeho. **BYLA TO POSLEDNÍ MINUTA HRACÍ DOBY!**

Po ní na jedné straně hrobově tichý pohřeb domácích diváků a na druhé LANŽHOCKÉ HODY SE VŠÍM VŠUDY! „Když mne náš centrhalv a chlap nejvyšší a nejsilnější,“ vzpomínal Jožulka, „nesl v náručí nad hlavami chumlu spoluhračů, viděl jsem, jak za stěnou těl diváků u šraňku pobíhá sem a tam náš vedoucí Tonda, v ruce nad širůchem hrst bankovek, a opakovaně křičí: Týdeň ožralí! Týdeň ožralí! Každý chápal, co tím myslel. Ale až tak velkoryse pijácky jsme titul MISTRŮ MORAVY neoslavili. Když po zápase a menší rozvernosti v jedné přerovské restauraci dorazil náš osobáček, někdy po půlnoci, na lanžhotské nádraží, nebylo pomalu ani ve tmě vidět, a byl-li tam nějaký živáček, tak smečka hrvajících se podvratáků. Čtyři studenti, čtyři učni a zbytek něco jiného fachčenci se vytratili do nikoho z nás nevítající tmy. V pondělí byla škola, učení... A co ti dva poštovní vycvičení holubi od pana Uhlíře?

PŘEROVSKÁ POSLEDNÍ MINUTA ZNAMENAJÍCÍ TITUL MISTRŮ MORAVY FOTBALOVÝCH DOROSTENCŮ, nemělo být to poslední ze slávy, která nás čekala, nás nevěřící, že by k něčemu takovému mohlo dojít pro obyčejné kluky

z travnatého hřiště NA PASTVISKU, kde se ještě PÁSÁVALY HUSY!

A KVÉTÁVALY SEDMIKRÁSKY A VEČER NAD NIMI LÉTALI TRŮLELCI! FAKT, NA MOJU DUŠU!

2) **BITVY O TITUL DOROSTENCKÉHO FOTBALOVÉHO MISTRA,** ano, dobře čtete, **ČESKOSLOVENSKA!**

Nedošli jsme k tomu nijak po lehu a nečekalo nás žádné „LAHUČKÉ, SLADUČKÉ LÍZÁNÍ FOTBALOVÉHO MEDU“! Nejvyšší fotbalové republikové orgány rozhodly, že právo hrát o ten výše uvedený titul bude mít pouze **JEDNO ZE ČTYŘ MUŽSTEV.** I když jsme byli územně – národnostně **ČECHY-MORAVA – SLOVENSKO,** bylo direktivně určeno, že **ČECHY** budou reprezentovány dorosty **ALBA HOŘOVICE** (byl to opravdu v Čechách dorost nejkvalitnější) a pražský **BOHEMIANS PRAHA.** Jménem **MORAVY** jsme museli hrát my, dorostenci **SOKOLA LANŽHOT.** **SLOVENSKO** bylo zastoupeno největším favoritem, tj. **NV (NÁRODNÍ VÝBOR) – ŠK BRATISLAVA** ze slavného **TEHELNÉHO POLE.**

Když jsme se seznámili se jmény soupeřů, ptali jsme se, co my vůbec mezi nimi pohledáváme, to přece nejsou žádní přerovští slabčáci. A ejhle, ve dvoukolovém systému jsme se rozběhli způsobem pro československé fotbalové experty nevídaným a nečekaným: **BOHEMKA 5:0 (V PRAZE) a 2:1, ALBA 1:0 (u nich) a 2:1, BRATISLAVA 1:0 (doma) a...** Pět zápasů, pět vítězství. Rozhodnutí má padnout až 6. listopadu 1949 **NA TEHELNOM POLI V BRATISLAVĚ!** A to rozhodnutí bude záležet na skóre. Bratislavští musí vyhrát, nám stačí remiz. Ale k rozhodnutí o titulu

mohlo dojít ještě dříve. Bylo v rukou – kopačkách dorostenců ALBY HOŘOVICE.

Můj stále ještě žijící přítel – protihráč, levá spojka ALBY, napíše po mnoha letech knížku ZLATÝ LIST HOŘOVICKÉ KOPANÉ. V ní se vrací nejenom k zápasu s námi, ale i s Bratislaváký. VŽDYŤ OPRAVDU ŠLO I O NÁS. Čtěte, jak o tom píše můj přítel v jeho knížce.

NEDĚLE 16. ŘÍJNA 1949, HOŘOVICE. „Zhruba po 15 minutách jsme vedli 1:0. Obrovské nadšení. Vzápětí bylo vyrovnáno. Zařídil to malý a nesmírně vitální levý záložník Slovanu Špaček nechytatelnou bombou snad z pětadvaceti metrů. (Moje poznámka: V obou zápasech to byl mě tvrdě vartující hotař. Jen v rychlosti mi nestačil.) I po přestávce jsme začati lépe a měli znovu převahu, kterou jsme záhy vyjádřili dalším gólem. V TU CHVÍLI JSME VĚDĚLI, ŽE BOJUJEME NEJEN ZA SEBE, ALE I ZA SYMPATICKÉ CHLAPCE Z PODLUŽÍ, DOROSTENCE LANŽHOTU.“ Zápas vrcholil, obě strany promarnily další gólové šance a do JEHO KONCE CHYBĚLY SNAD TŘI MINUTY. BRANKOVÝ STAV 2:2 JEŠTĚ PŘINÁŠEL TITUL NA MORAVSKÉ SLOVÁCKO, když jsme se daleko od naší branky dopustili trochu zbytečného faulu. Rozhodčí Lohner z Prahy nařídil volný přímý kop a z něj střední útočník FILLO snad z pětaticeti metrů vstřelil do branky pod Remízkem vítězný, a jak se později ukázalo, PRO BRATISLAVU I ZLATÝ GÓL! Bohužel hořovický plamínek naděje pro nás dorostence SOKOLA LANŽHOT, obrazně řečeno „sfoukl“ ten hubený dlouhán! U nás ho Joza Mišenec „vymazal z trávníku“ a on nám to takto vrátil.

PROTOŽE ÚPLNĚ NEJPOSLEDNĚJŠÍM, bitvu o titul uzavírajícím zápase, jsme (Vojta Majdák a Pavel Petrla nemocní, byť s přemáháním hrající) 6. LISTOPADU 1949 V BRATISLAVĚ NA TEHELNOM POLI prohráli 0:4, když brankář Franta Ciprys – Čapla předvedl tak famózní výkon, který ho odstartoval do velké fotbalové kariéry, jaké kdy lanžhotský fotbalista dosáhl. V první polovině let padesátých minulého století byl v Československu brankářskou dvojkou, ne-li jedničkou před Dolejším!

I jiní vystoupili na piedestaly slavných, kdežto mne téměř na smrt vyhnala z fotbalového hřiště TBC, jako člena krajské fotbalové dorostenecké reprezentační jedenáctky na pravém křídle, kdy mi spojku hrál později tak slavný hokejista i fotbalista Vlastik Bubál Bubník.

Úsměvná notička na závěr: za získání titulu MISTRŮ ČESKOSLOVENSKA nám slíbili strýc Jan Ciprys – Buchtica zabijačku z dvou metrákového prasete, a vína tolik, kolik vychlasčem. Že se tak nestalo, litovali hlavně ti, kteří měli rádi víno.

Ale diplomy s odznáčky jsme na slavnostní schůzi dostali všichni. Groš ani jeden. Sponzoři ještě nebyli v módě. Jak by také mohli, když se začalo s bouráním kapitalistických nemravů i ve sportu.

Pokud nám to zdraví dovolilo, hráli jsme fotbal rádi i zadarmo a na naše travnaté hřiště jsme nedali dopustit! A víte, že v tom roce 1949 jsme měli trávník na hřišti jenom u nás v Lanžhotě a v Bratislavě? Všude jinde hlína, škvára či antuka. To se to „válelo“! A ty balóny!!!

PO TOM VŠEM UŽ NEZŮSTÁVÁ ANI POSLEDNÍ MINUTA!

3) NEJHORŠÍ POSLEDNÍ MINUTA!
Dne 1. listopadu 2018, pod titulkem ZEMŘEL BÝVALÝ FOTBALOVÝ REPRESENTANT KRAUS, tato několika řádková zprávička: Český fotbal zasáhla smutná zpráva. Ve věku 85 let zemřel bývalý reprezentant TADEÁŠ KRAUS. Vyhlášený bojovník s dělovou ránou v levačce, zářil na levém křídle ve Spartě v letech 1956 až 1966; vstřelil 201 gólů a v roce 1965 na Letné slavil mistrovský titul. Třinecký rodák si také zahrál na dvou světových šampionátech.

Jaký vztah má Tadeáš Kraus k tématu o poslední minutě a lanžhotském fotbalu především? Velmi důležitý, pro lanžhotské fotbalové dějiny až tragický. Na podzim roku 1956 uzavřeli lanžhotští fotbalisté DRUHÝ ROK PŮSOBENÍ VE DRUHÉ FOTBALOVÉ LIZE. Jejich 12 účastníků bylo seřazeno takto: Rudá hvězda Brno, Baník Vítkovice, Slovan Bratislava, Slovan Prostějov, Slovan Nitra, Jiskra Trenčín, Lokomotiva Sp. N. Ves, Dukla Trenčín, SOKOL LANŽHOT, Spartak Gottwaldov, Dukla Olomouc a Lokomotiva Zvolen. Lanžhotským se zdálo, že umístění na pěkném 9. místě jim zajistí účast ve II. fotbalové lize i v příštím roce 1957. Bohužel o osudu Lanžhota vlastně rozhodl zápas 1. LIGY ŽILINA versus SPARTA PRAHA. Sparťan TADEÁŠ KRAUS VSTŘELIL TĚSNĚ PŘED KONCEM ZÁPASU VYROVNÁVACÍ BRANKU. Tím odsoudil Žilinu k sestupu do II. ligy a Sokol Lanžhot jako čtvrtého sestupujícího – DO DIVIZE!

Jde o divizi MORAVSKOU. Lanžhotští si v ní vedou kupodivu dobře, ač v mužstvu dochází ke změnám, vyvolávaným stárnutím hráčů slavné gardy Ladony

UHLÍŘE. Ovšem díky do zad je funkcionářské rozhodnutí z léta 1958. (Toho roku na jaře skončil Sokol Lanžhot mezi dvanácti účastníky na 7. místě, mimo nebezpečné pásmo sestupu.) O jaké rozhodnutí šlo? Naše mužstvo, pomalu se dostávající z krize, je PRO SOUTĚŽNÍ OBDOBÍ 1958–1959 ZAŘAZENO DO SLOVENSKÉ DIVIZE!!! Její výkonnost byla výrazně vyšší než divize moravské. Tělovýchovná jednota protestovala, nesusouhlasila hlavně z ekonomických důvodů, protože soupeři byli ze vzdálených míst. Protest však byl zamítnut. Asi byla snaha zachránit někoho v moravské divizi a zbavit se Sokola Lanžhot. BYL TO PRVNÍ A POSLEDNÍ PŘÍPAD V HISTORII NAŠÍ KOPANÉ, ABY BYLO PŘEŘAZENO MUŽSTVO Z ČESKÝCH ZEMÍ NA SLOVENSKO V SOUTĚŽÍCH, KTERÉ BYLY ŘÍZENY V RÁMCI KRAJE. Ozývaly se hlasy, aby byl dán oddíl do klidu. Převládl však rozum a soutěž na podzim 1958 byla zahájena. VÝSLEDKEM BYLO POSLEDNÍ MÍSTO S VELKOU BODOVOU ZTRÁTOU!

PO 10 LETECH SESTOUPIL SOKOL LANŽHOT DO I.A. třídy. Smutno bylo v Lanžhotě. Hráči a funkcionáři neměli jména. Příznivci se těžko smířovali s touto skutečností. Život však jde dál i ve sportu, a proto mužstvo zasahuje na podzim roku 1959 do mistrovství I.A TŘÍDY Jihomoravského kraje.

Leč k návratu k lanžhotské fotbalové slávě, od poloviny roku 1948 do končící léta padesátá minulého století, už nikdy nedojde. Jen na krátký čas se zablýskne na lepší časy, ale jen zablýskne.

Lanžhotský fotbal, po všech těch posledních i neposledních minutách, posta-

vený pouze na čisté lanžhotské fotbalové krevní skupině, žije vlastně už jenom tam, kde se zrodil: NA HŘIŠTI NA PASTVIS-KU při Malé Caji (svodnici).

Na hřišti a s takovým trávníkem a vybavením kolem něj, jaký by ti, kteří na něm s fotbalem začali, ti, kteří na něm desítky let hrávali, nebo jako příznivci se na fotbal chodili dívat, tož takové opravdové sportovní parádě by jejich oči ani nevěřily. Jen kdyby po něm za balónem běhali všichni ti, které chvíli zatracovali a hned na to nedali na ně dopustit.

Neomylnosti nikdy nikdo nedosáhl. Ani já, byť mi nasadili korunu krále střelců.

Nenosili jsme ji rádi, protože fotbal je hra kolektivní.

Raději vždycky povzbuzení „ENOM DIME“!

Ať už nám poslední minuty přejí nebo nepřejí...

Použito pramenů:

- 1) *Vlastní vzpomínky*
- 2) *Zdeněk Samec: Zlatý list hořovické kopané*
- 3) *Ladislav Tuček – Palaňa: Brožury jím zpracované ke kulatým jubilejům kopané v Lanžhotě*

DOROST SOKOLA LANŽHOT 1949 - MISTR ČECH A MORAVY, druzí v ČSR za NV (Slovan) Bratislava. Stojící zleva: Ladislav Trubač – Lacka, Ladislav Tuček – Skrčenec, Pavel Petrla – Šauko, Ludvík Kruták – Lujcik, Ladislav Říha – Lexa (kapitán), Josef Uher – Jožulka, Vojtěch Mikulič – Majdák a Zdeněk Stráník – Chemodroga. Dřepící zleva: Jan Kubík – Jarmič, František Ciprys – Čapla a Josef Tuček – Mišenec. Schází náhradníci Josef Hodonský a Karel Paulík.

Fotbalové jubileum

Josef Jožulka Uher

Každý lanžhotský fanďa ví, že nadpis tohoto článku se týká STÉHO VÝROČÍ ZALOŽENÍ KOPANÉ V LANŽHOTĚ. POD HLAVIČKOU – NÁZVEM SK (SPORTOVNÍ KLUB) LANŽHOT;

až do roku 1948 neměl s TJ SOKOL NIC SPOLEČNÉHO. Protějškem SOKOLA byla TJ OREL, po únoru 1948 režimem zakázaná. A protějškem SK LANŽHOT byla po krátkou dobu RUDÁ HVĚZDA LANŽHOT. Je tedy otázkou, koho se to výročí, které uplyne v příštím roce 2022, nejvíce dotýká, zda SK LANŽHOT, nebo SOKOL LANŽHOT. Myslím si, že ať tak či tak, hlavní oslavy, které už velmi dobře pracující vedoucí funkcionáři jistě pečlivě připravují, měly by proběhnout v „kolébce“ lanžhotského fotbalu, tudíž na starém fotbalovém hřišti NA PASTVISKU, a to ne toliko proto, že tam jeho zakladatelé začali do mičudy kopat, ale i proto, že na trávníku z časů luk, na nichž se pásávalo kde co (ještě v roce 1949 třeba husy), jenž se stal prvním hřištěm (původně na místě dnešních zahrad domků ulice Pastvisko, blíž Vagonce), několik desetiletí jediným v republice s travnatým povrchem. Na hřišti NA PASTVISKU dosáhl lanžhotský fotbal v jeho stoleté historii těch největších úspěchů: 1949 dorostenecký vicemistr ČSR, A – mužstvo dvakrát Přeborník kraje Brno a po dvě sezony (po dva roky) účastník druhé fotbalové ligy. Ve všech

případech díky fotbalovému talentu vlastních odchovanců – Lanžhoťanů, ryzích to amatérů. Současné hřiště na Pastvisku je velmi pěkným fotbalovým areálem, který by obstál i při mnou výše zmíněných oslavách.

Když sleduji, díky kabelové TV tu perfektní práci dnešních funkcionářů fotbalového oddílu TJ SOKOL V ROZSAHU, JAKÝ NEPAMATUJI, PTÁM SE, JESTLI BY NEZVLÁDLI POŘÍZENÍ A NA STADIÓNKU na Pastvisku umístění PAMĚTNÍ DESKY, připomínající vznik SK Lanžhot a všechny ty neuvěřitelné úspěchy, které tenkrát uznale sledovala fotbalová veřejnost v celé republice. Při psaní o této pamětní desce chci požádat vedoucí funkcionáře, aby v rámci oslav vzpomněli i na nejlepšího brankaře v historii lanžhotské kopané, člena výběru A reprezentačního mužstva ČSR, spoluhráče J. Masopusta a jiných hvězd, FRANTIŠKA CIPRYSE – ČAPLU, od jehož smrti uplyne právě v jubilejním roce 2022 – DEVADESÁT LET! Děkuji!

Hodně zdaru v přípravách i realizaci oslav přeje Jožulka

Mementa křížů, kaplíček a božích muk

Článek dodán z pozůstalosti

Františka Uhra Žantě.

Autora není možné s jistotou určit.

Veliký dub překrožil silnici vedoucí ze slovenské obce Brodské do jihomoravského Lanžhota svým odpoledním stínem. V té chvíli zarachotil na mostě přes řeku Moravu „U Přívozu“ vůz strýca Josefa Straky, kostelníka z Lanžhota. Vracel se domů z Brodského, kam vezl na prodej pár metrů dříví. Koně vesele cinkali podkovami o kamení cesty a bujně frkali do teplého vzduchu.

Při silnici, kousek za mostem, stáli dva muži, městsky oblečení. „Hej, pantáto, svezete nás? „Kde sa na vůz dala fůra dřeva, dáte sa naň aj vy, enom si vyskočte!“ A strýc Straka přitáhl opratě, aby zpomalil.

Jeli k Lanžhotu. A byl čas konce první světové války. Svazek slunečních paprsků jako jiskry vykřesal několik záblesků na skle obrázku Panny Marie, který visel na kmenu štíhlého jasanu hned při kraji cesty. „Hej, pantáto, pročpak tam ten obrázek visí?“ ptal se jeden z mužů, za zády strýca Straky ve voze sedící. „Ále, jednomu Brodčanovi sa tady splašili koně, keď jel s fůrú, už ani nevím čeho. Vůz sa překotil do škarpy a toho Brodčana pod sebu zabil. Ty jeho, co po něm ostáli, tak tady ten obrázek na jeho památku pověsili...“

A podkovy cinkaly o kamení, kola vesele skřípala a les po obou stranách cesty hned ztmavěl a hned se zase otevřel do široké slunné louky. A najednou se zpoza keře a jeho stínu vylouppl bílý kříž. „A copak se přihodilo zde, pantáto, snad tu někoho kůň nekopl?“ I v tónu samotného hlasu tazatele zaskřípala nedobrá ironie a

kostelník Jan Straka

posměvačnost. Strýc Straka nebyl z těch, který by neuměl vycítit dobrého či špatného člověka ne pohledem, ale i už jen zády a sluchem. Ale byl trpělivý. Snad říkal si, to tak zle ten pán nemyslí.

„Né,“ odpovídá, „tady ubili pytláci jednoho mladého lesního adjunkta Slováka. Měl mladú ženu, byla to tenkrát velká tragédie, no, a tak aj jeho pozůstalí mu tady

Darmovzalových kaplíčka

na památku postavili kříž. Po hodně roků každý máj mu tam voňala kytička.“

Pak les ustoupil docela a vstříc koním a těm třem na voze sa otevřela široká náruč luk pod Lanžhotem. Tam, kde se cesta ohýbala v poslední své zákrutě, stála pod dvěma lípami bělostná kaplička se soškou Panny Marie a Jezulátka v malém výklenku. Po mnoho desítek let bude dáno této kapličce čelit kalným vodám povodní, které právě v tom místě hučí nejsilnějším proudem. Jednou se nakloní, opře o kmen lípy a takto překona všechny náporu vlnami ozubeného proudu... Ale teď, teď zde voní louka a na „štraňku“ kolem kapličky poskakuje ptáček. Té kapličce se říká Darmovzalových kaplička. „No, pantáto, a copak se zde událo? Hrom tu do něčeho udeřil?“ A tiché zasmání potvrdilo, že ti dva páni se míní bavit na účet strýca Straky. Trochu mu znehynběla ruka s bičem, jako by do ní vjelo nutkání šlehnout tam dozadu, na vůz, ale pak se opanoval a tiše odpovídá: „Toto je poslední zastavení poutníků z Marija Tálu. Tady sa přezouvají, oprašují a upravují, aby mohli důstojně přivítat procesí tých, keří jim idú s muzikú z Lanžhota naproti. A odtáto potom idú spolem do kostela...“ Aby těm dvěma polínko do jejich ohně nepřidal, neřekne už strýc Straka, že lidový lanžhotský humor zaznamenává také, že při tom přezouvání poutníků zalije louku nevůně upocených nohou, takže když někde něco smrdí, říká se, že to smrdí jak u Darmovzalových kapličky. Všichni ví proč a berou tento humor dobrosrdečně a shovívavě.

Od Darmovzalových kapličky ke kraji prvních lanžhotských domů není už daleko. Od nich vzhůru ke kostelu stoupá prudce silnice Komárnovskou ulicí. Na

samém jejím úpatí stojí velká krásná kaple, kdo ví proč jí lidé od nepaměti říkají Habánská kaplička. Je skutečně pravdou, že ji někdy koncem patnáctého nebo počátku šestnáctého století postavili habáni, kteří v této části Lanžhota kdysi skutečně sídlili? Kdo ví... Strýc Straka v té chvíli, kdy se k ní blížili se svým povozem, jistě netuší, že kapličku jako plamínek svíčky sfoukne z povrchu země bés druhé světové války, takže – jak rčení říká – sejde z očí i z mysli. „Pantáto, tož to je ale velká kaple. Tu se muselo přihodit jistě něco velkého a mimořádného, co říkáte?“ Strýc Straka cítí za svými zády posměšky tváří těch dvou pánů, a kola zaskřípou, jako by tím posměchem náklad vozu ztěžkl. I koně mocněji napnou svaly, ale je to všechno jen proto, že povoz najel na první metr stoupání. Strýc Straka nad tím ani neuvažuje, spíše cítí, že ho opustila trpělivost. Aby však svou důstojnost neposkvřnil ukvapeností a unáhleností, takto odvětí: „Ano, pánové, skutečně, tady sa udála veliká věc. Víte, jeden takový hňup, jak jste vy, tady došel k rozumu! A už sa berte z voza dúle...!“ A bičem divoce práskl. Páni seskočili, div

nepopadali na zadky, aniž by se uštěpačně tázali na další podrobnosti, upalovali vzhůru Komárnovskou ulicí... Když strýc Straka vjížděl do vrat, říkal si v duchu, že lidé jsou všelijací...

Počkejte, strýčku Strako, nejezděte ještě domů! Chtěl bych sa vedle vás na kozlík posadit a objet s vámi všechny křížce, kapličky a boží muky kolem Lanžhota. Chtěl bych opět a opět z vašich úst vyslechnout všechny ty příběhy, které jako mementa na své tragické obsahy zanechaly nám tu své vykřičníky, pěsti i sepnuté ruce těch křížů, kapliček i božích muk.

Tak třeba Súhradská boží muka. Jakoby z tmavého lesa dávnověku vytéká tenounký pramínek příběhu o tom, že tu kdysi, na tomto místě vojáci tatarských hord lapili, znásilnili a pak ubili neznámou lanžhotskou děvčicu. Její tělo do kalné a bahnitě luže hodili, takže snad tu má i svůj hrob.

A co krásná kaplička v Kútě? V té části Lanžhota, na kterou staletí útočí vlny povodní? Stařenky jí říkají Morová kaplička. Před sto a více léty, když kraj se rozbolavěl morem, táhlo od kostela ke kapličce pro-

cesí věřících, modlitbami k Bohu se utíkajících pro ochranu před morovými ránamy, co z otevřených oken domků valil se dým těch, kteří moru chtěli čelit nejenom modlitbou, ale i vykuřováním.

Až skoro u Břeclavi na staré silnici poblíž velké šutrovny stojí kříž, je zasazen do cihlového podstavce, omítnutého a vápnem vybilého. Pod plechovým Kristem na černé oválné cedulce je bílým tenounce štětcem vepsaný verš: „Zastav se, poutníče, udělej kříž, můj milí Ježíši, opatruj mě již.“ Zde se zastavilo srdce sedláka Šuldysy. Proto se tomu kříži říká Šuldysův kříž. Bylo to ještě před první světovou válkou. Sedlák Šuldys z Lanžhota vracel se z Břeclavi s koňmi s vozem a s taškou plnou peněz, kterém utržil za sladovnický ječmen v břevclavském pivovaru. Na kraji jej požádal neznámý muž o svezení. Dobrým výdělkem rozjařeného Šuldysy neznámý muž bodl zezadu nožem mezi lopatky. Pak s Šuldysovou taškou plnou peněz uprchl do lesa. Koně zůstali stát a popásali se na travnatém břehu příkopy. Tak je našli lidé. A vrah? Četníci ho chytili...

Helenin kříž, pod chrámovou klenbou čtyř mohutných kaštanů, stojí v polích skoro u samotného Lanžhota. Při polní cestě, které se říká Hluboká. Byla to cesta lanžhotského dělnického lidu, kteří tudy chodili do břevclavských fabrik. Chodívala po ní Helena. Vdova a matka dvou dětí. To byl čas prvních let prvé republiky. Jednou po výplatě, nijak velké, zašla si Helena na břevclavský jarmark. Koupila dětem trochu pamlsků a zajíce pro sváteční nedělní oběd. Na jarmarku při nákupu vzbudila pozornost muže, který ji pak sledoval až do těch míst v Hluboké cestě, kde dnes stojí kříž. Kolem cesty rostl na polích les

Morová kaplička v Kútě

kukuřičných stvolů. V nich se muž ukryl a když šla kolem Helena, s myslí i srdcem u dětí, přepadl ji: kusem cihle rozdrtil jí hlavu a v kukuřici ji, umírající, znásilnil. S chudičkým lupem i s tím zajícem pak uprchl. Když ho pak četníci dopadli, měl toho zajíce ještě při sobě i chudičkou mzdu Heleny, cukrovarské dělnice. Pamlsky pro děti, které se maminky už nedočkaly, kdesi pohodil...

Kdo o něm neví, ani by ho nenašel. Obřůstá ho husté křoví a kraj lesa se nad něj sklání větvemi habru a dubu. Betonový podstavec a masivní, z železné kulatiny, kříž. Bez Krista, bez obrázku, s nečitelným nápisem v betonu... Stařenka Kočičárka sbírala po lese klestí. Tu kdesi nad hlavou jí něco silně zaprašťelo. Vzhledla a z koruny jasanu se na ni zubil hluchoněmý Martin. Krátkou pilkou řezal ne zcela ještě suchou větev. V tom přicházel mladý hajný Solenberg. Neměl rád, když někdo ořezával zdravý a mladý strom. A proto pohrozil hluchoněmému Martinovi a naznačil mu, že po něm strelí, jestliže nesleze dolů. Martin sjel po kmenu jako had a vydává ze sebe jakési zvuky zloby, odplížil se dál do lesa. Solenberg povyprávěl si se stařenkou a pak odešel. Do aleje, na kterou vešla i stařenka. Chvilí za ním hleděla, byl švarný, a pak se sklonila na zem pro větev. Už ji nezvedla. Ticho lesa prasklo výkřikem. Nedaleko v aleji vzplanul zápas na život a smrt. Zápas beze zbraní, v němž až zvířecí Martinova síla musela zchvátit křehkost myslivečka Solenberga. Se srdcem v hrdle a s děsem v očích utíká stařenka Kočičárka do Lanžhota pro pomoc. Tehdy, kdy z ní lidé dostávají první slovo, tehdy už do hlíny a listů zahrabává hluchoněmý Martin zardoušeného mladého myslivce

Solenberga a pušku vedle něj. Pak vyleze do koruny jasanu, sedí na větvi, houpe nohama a zubí se tváří v tvář modré obloze... Tak ho tam našli lidé, četníci. Dnes už je to tam docela jiné, mladé stromy jsou starší, staré stromy hnijí v pařezech, a tak jen ten Solenbergův kříž připomíná tragédii, která ti kdysi výkřikem praskla do ticha lesa...

Večer zavalil polní cesty tmou. A my měli se strýčkem Strakou před sebou ještě mnoho a mnoho objížděk kolem dalších křížů, kapliček a božích muk. Koně zavětřili po teplé stáji a po plném žlabu. Ve strýčkovi Strakovi zmlkl unavený vypráveč a tma zavalila i kříže, kapličky a boží muky.

Helenin kříž v Hluboké cestě

Šífort

Josef Jožulka Uher

Kde vymřeli pamětníci a vynechalo pero kronikáře, tam svědectví o existenci zaniklého podávají pouze názvy. Někdy ovšem ani s nimi neví si dnešek rady. Názvoslovnými podivuhodnostmi oplývá například katastr obce Lanžhot. Jedny mají krásný slovanský odkaz, jako Kučovanisko, Kazúbek, Pléska, Pohansko, Krásná lípa, Zahájky – jiné patří do čeledě germanismů: Helpún, Mirafeldy a Šífort. Poslední název nese v sobě upomínku na něco, co by asi jinak upadlo zcela v zapomnění. V lužním lese pod Lanžhotem v místech, kde se vlévá potok Kyjovka do Dyje, byla před prvou světovou válkou v provozu lodní doprava. Dva malé parníčky s několika vlečnými pramicemi přepravovali z oněch míst po Dyji do Cahnova (dnes rakouský Hohenau) metrové dříví i menší klády pro tamější pilu. Před soutokem Kyjovky a Dyje se klene most zvaný Šífortový. Pod ním však lodě neproplouvaly. Známý národopisec Ing. Ladislav Húska píše ve svých pamětech, že duby z lanžhotských Lánů se hodily na stavbu lodí. A tak prý staří Lanžhotčané za časů Marie Terezie štípali duby na malé špalíky a ty draho prodávali přes vídeňské obchodníky republiky Benátské. Možná, že některé zásilky měly svůj začátek cesty do Benátek a také v tom Šífortě. Tam, kde dnes místo lodní sirény troubí už jenom jeleni. K tomu, co píše národopisec Ing. Ladislav Húska v jeho pamětech o dubech z Lanžhotských Lánů, je nutné dodat, že vhodné duby se těžily po celém lužním lese. Z některých zhotovovali Benátčané tzv. piloty – kůly coby základy při stavbě

domů. Dub, pokud je ve vodě, i slané, zkažení do odolnosti větší a trvanlivější než beton! Je tedy možné, že ještě i dnes stojí v Benátkách na pilotech z kmenů dubů z lanžhotského lužního lesa ne jeden dům. Jako první připomínal kronikář prof. Pavel Holobrádek skoro 90letého stařečka Josefa Čekala z Dolní ulice (stařeček kněze Jiřího Čekala), který jako poslední z dělníků pracoval v malém přístavu na říčce Kyjovce, jenom kousek od mostu zvaného Šífortový. (Šífort je německý název přístavu.) Ještě dlouho po zániku přístavu vyčnívaly u levého břehu Kyjovky, při pohledu z mostu, kůly-piloty, jako pozůstatek po přístavu-Šífortu. Ale i ty možná odnesl proud i čas...

foto Jiří Polínek

Lesnické jsou krátké aneb vzpomínka na Jaroslava Holého

Jiří Netík

V minulých číslech zpravodaje Lanžhot byla vzpomínka na lanžhotského fořta Jaroslava Holého. Letos jsme si připomněli jeho nedožitě 90. narozeniny a na jeho počest byl odhalen na Soutoku pomníček. Těm, kteří se o to zasloužili, moc děkuji. Jarda byl velmi vzácný člověk a moc jsme si rozuměli.

Jarda mně vyprávěl příběh, o který se s vámi chci podělit. Byl krásný zářijový den. Na polesí byl nahlášen ředitel Lesního závodu Židlochovice na lov jelena. Když ředitel přijel, Jaroslav už byl včetně kočího Jirky připraven. Nasedli na „piřták“ (vůz) a vydali se do hlubokých lužních lešů pod Lanžhotem do obory Soutok.

Zvěř zvyklá na koně, kteří rozvázeli po lese krmivo, před nimi neuhýbala a dalo se

přijet na dostřel. Bohužel se to nepodařilo. Buď byl jelen v zákrytu laní a nebo byl moc mladý a nezralý na odstřel. Sluníčko se začalo klonit k západu a do Lanžhota cesta daleká. Poslední pokus na Písečné a pak po Trnavské cestě domů. Už se začalo šerit, když míjeli třicetiletou dubinu. Jaroslav v dubině uviděl tmavý flek a povídá řediteli: „Soudruhu řediteli, když jste nestřelil jelena, tak si střelte kňoura.“ A ukázal na tmavý flek v dubině. Pohotovými ředitel zamířil a bum. Cestou ke kňourovi Jaroslav ulomil úlomky, aby vzdal hold ulovené zvěři a odměnil ředitele za dobrou ránu. Když přišli k místu, kde byl domnělý kňour, zjistili, že je to pařez. Ředitel povídá: „Tak ti, bratře Holý, děkuji!“

Jarda mně povídá: „Jiří, já bych se v ten okamžik nejraději v prdeli viděl!“

Hony

*Z kroniky Josefa Fojtíka vybral a přepsal
Josef Jožulka Uher*

Ještě ve čtyřicátých (1940-1950) letech minulého století bývala naše generace, v klukovském věku, svědkem třeba pozdně podzimních honů na zajíce. V lanžhotském katastru pšonců (tak jsme nazývali ušáky – zajíce) byly stovky, ba i přes tisíc. Proto měla smysl soutěž zvaná „O krále honu“. Vzpomínání byli dva střelci, o prvenství věčně soutěžící: starý kovář Kódl Paulík ze Súhrad a hospodský Martin Horák z Břeclavské ulice. Však mně to jejich rivalství inspirovalo k napsání humorného příběhu „Kocúr na stromě“. (O tom snad někdy jindy.)

HAJNÝM A HONŮM se v jeho KRONICE věnuje i JOSEF FOJTÍK. Jeho vzpomínání stojí věru za přečtení. Dnešním hajným a nimrodům si dojde na své jediné závist. Ale co nadělají? Raději se tudíž začtíme do Fojtíkových vzpomínek na HONY...

„Vedle nás býval v č. 47 hajný GAL. Ten zapisoval honců na knížecí hony. Kníže měl honitbu v celém našem okresu. I v Rakousích. Na tyto hony chodili Lanžhotčané. Když to bylo blízko, šlo sa pěšky. Dále se vezli na povozech. Bylo jich dle potřeby nejmiň deset. Honec dostal za den 40 krejcarů, forman5 zlatek. Kdo byl zapsán, musel před odchodem přijít ku Galovému. Ten vyvolával jména. Přítomný musel zvolat „hyr“ (zde).

Na hon se sjelo mnoho vzácných osobností: knížata, hrabata, a to nejen rakouští, ale i němečtí, ruští a jiní... Ti si nechali od našich lidí nosit pušky s náboji, sedátka a kabáty. Za to jim platili 10 až 20 zlatek. Nejlépe platili Rusové. Kromě nosiče měli u sebe svého pobočníka, který jim nosil a nabíjel pušky. Kníže Liechtenstein dodal kočáry a jezdecké koně pro hosty. Nebylo telefonu: rozkazy revírníkům i při honě nosili REITKNECHTI (sluhové na koních, měli zvláštní kroj). Tito při honě měli trubky, kterými udávali pohyb honu. Za cizím střelcem chodil ještě revírník nebo hajný s honicím psem. A muž s košem na zvěř.

Asi 100 metrů vzadu jely povozy. Ty měly tyče, na které se zastřelená zvěř pověsila. To dělal muž, který jel s sebou.

Když nestačili nosit zvěř psi, donášeli tuto honci. Za to dostal každý od nabíječe za KUS „CAJCH“ plechovou známku. Po honě se vyměňovaly. Za jednu byl krejcar, a proto honci, kde mohli, zvěř psům brali a je i bili! Zvlášť v lese. Při honě na našem katastru se scházeli na silnici „U JAZERKA“.

Jedna část honců šla ke stěně až po hraničku. Linie šla po silnici až k Váze. Druhá stěna šla směr Hrušky. Do stěn dali hosty OBYČEJNÉ: ředitelé, nájemci dvorů, lékárníci, advokáti, okresní hejtmáni. DO LINIE PŘÍŠLI: urození páni. Skončilo se až u Nové Vsi.

Zvěře bylo mnoho. Hajní tuto opatrovali. V zimě krmili. Zajíců byla hejna, v lese jeleni, daňci, srnci, kačeny, bažanti a husy. Na hony nás vozili do KAČIŠTORFU, Lednice, Valtic, Bílovic atd. Za tmy jsme vyjeli, za tmy jsme přijeli. A vždy se zpě-

vem. S sebou k jídlu jsmeměli nějaké pečivo od předešlého dne. A když přšelo, měli jsme kožichy obráceny chlupy navrch. Ale v botách to čvachtalo. Museli jsme doma dáti nové VĚCHTY. (Sláma místo punčoch, ponožek, hader, onucí.) Protivně nám bylo, když byla na honě přestávka a pánům se přivezlo jídlo. Oni do sebe házeli šunky, pili šampaňské, jen to bouchalo. Naši jedni honci měli chleba s cibulí. K vodě jsme měli daleko. V létě čtyři kluci jsme chodili na hon v neděli dopoledne a ve čtvrtek s revírníkem z Pohanska do Boří na králíky. Deset krejcarů za hon.

Jeden hajný S. byl velmi přísný člověk. Hájil spravedlivě knížecí majetek. Neměl jej nikdo rád. Ani domácí, ani dělníci v lese, ba ani druzí hajní, ba ani nadřízení. U knížecí správy všichni kradli. Revírník pásl v lese 4 kusy dobytka. Gal mu platil pasáka a přidal si čtyři kusy svoje. Revírníkovi vozil dříví a zá-

roveň vozil sobě. Měl doma dřeva hromady, drželi se v něm tchoři. Sena a sušiny měl plně humno. S. neměl čím krmit krávy a koně. Když nesly z lesa ženy nakradené dříví, čekal na ně v Lesíčku za keřem. Když k němu přišly, vyskočil, oprátky jim valaškou přesekl. Dřevo spadlo na zem. Ženám vyhrožoval bitím. Ty utekly. Jeho syn přijel a dřevo odvezl. Jiné palivo neměli.

Hajní a revírníci byly špatně placeni. S tím asi páni počítali, že si nakradou. S. si podal žádost ku knížeti o zvýšení platu. Dostal odpověď, že: „Pán má hajných, a ne žebráků!“ Propadl pití, zadlužil se, ženu bil, až se z toho zbláznila. Prodali mu louku Trnůvku. Přišel do kořalny k Majeřům (dnes rohový dům u obecné školy, vedle zubařství.) Tam seděl sedlák Hostina.

A povídá: „Sákra, Micháuečku, propius Trnúvečku?“ S. jej pobil, a pak musel sedět v kriminále. A to byl jeho konec...

Tento výmluvný úryvek z KRONIKY JOSEFA FOJTÍKA potvrzuje, že s lítostí vzdychat po starých dobrých časech je sakramentsky lehkomyšlné. Nespravedlnost byla vždycky, jenom její původci byli jiní. Ale že by nehřešil chudobný lid, to se také říci nedá.

Fanatismus neplodí nic dobrého

Josef Jožulka Uher

V minulém hodovém zpravodaji jsem se omluvil za provinění, jehož jsem se dopustil v článku „Moravské Slovácko? Moravské Slovensko?“ (zpravodaj č. 2/2021). K omluvě mi za moje pochybení pomohla pozornost a pohotovost naší kronikářky Boženy Kořínkové a to tím, že mi poskytla o daném tématu text, který lze dohledat ve WIKIPEDIÍ. V tom čase bylo už po uzavěře zmíněného hodovního zpravodaje, všechno bylo „nahonem“ a místa málo, a tak jsem z pojednání NÁRODOPISNÁ MORAVA, daným WIKIPEDIÍ, využil jen

jeho část. Byla to velká škoda, proto ji chci napravit teď, než ji Čas „zamete pod koberec“. Čtete...

NÁRODOPISNÁ MORAVA byla podporována vedoucími činiteli SLOVENSKÉHO STÁTU, zejména předsedou vlády Vojtěchem Tukou a ministrem obrany Ferdinandem Čatlošem. Major Cyril Hlučný v generálním štábu slovenské armády byl pověřen úkoly souvisejícími s připojením Slovácka ke Slovensku. V Bratislavě vznikla se stejným účelem „Vědecká společnost pre zahraničních Slovákov“.

Koncepce velkého Slovenska získávala v programu slovenské vlády stále širší prostor.

Adolfu Hitlerovi bylo zasláno memorandum s žádostí o připojení ke Slovensku území v Protektorátu Čechy a Morava

„**OBÝVANÉHO SLOVENSKÝMI KME- NY**“. Ze slovenské strany se požadavek anexe východní Moravy objevil ještě v roce 1941, kdy slovenské ministerstvo obrany žádalo o posunutí „**OCHRANNÉ LINIE**“ na spojnici Moravské Ostravy – výběžku Oderských vrchů – východní část Dražanské vysočiny a **PAVLOVSKÝCH VRCHŮ (PÁLAVY)**. Slovenské požadavky ale byly pro Německo nepřijatelné.

Postoj **NÁRODOPISNÉ MORAVY** pomáhal německým okupačním orgánům v tlaku na protektorátní vládu generála Aloise Eliáše a pomáhal jim uskutečňovat vlastní záměry s oslabováním českého vlivu na východní Moravě. Do škol v této oblasti bylo zaváděno namísto spisovné češtiny jako vyučovací jazyk **SLOVÁCKÉ NÁŘEČÍ**. Čeští starostové byli vytlačováni ze svých funkcí.

V dubnu 1939 připravila Národopisná Morava memorandum pro Seyss – Inquarta ve Vídni, kde žádala spojení Moravy s Východní markou. Postoj vedoucích činitelů Národopisné Moravy se měnil. Podle zprávy německých okupačních úřadů v Brně ze září 1939 bylo v té době jejím cílem nikoliv spojení se Slovenskem, ale vlastní proněmecká politická koncepce.

V dalších fázích okupace českých zemí se Národopisná Morava projevovala jako kolaborantská organizace, podporovaná německou okupační správou a sama podporující politické koncepce protektorátního ministra školství a lidové osvěty a čelního českého kolaboranta Emanuela Moravce.

Jakou živnou půdu měly v Národopisné Moravě **IDEOLOGIE**? Wikipedie je vyjmenovává takto: **IREUDENTISMUS** (šovinistické hnutí za připojení jiného státu s vlastní národností menšinou), **SLOVENSKÝ NACIONALISMUS**, **PANSLOVAKISMUS**, **NACISMUS**, **FAŠISMUS**!

Pod závěrečnou hlavičkou **REFERENCE** (doporučení) je i tato nadměru zajímavá informace, citují: **SLOVÁCI CHTĚLI ZÍSKAT SLOVÁCKO, MYŠLENKA PŘIŠLA Z MORAVY!**

A všimli jste si té „ochranné linie“ až na **PALAVĚ? NEBO** těch **SLOVENSKÝCH KMENŮ** na území **MORAVY**?

OPRAVDU: BĚDA ČI HANBA TĚM, DO NICHŽ SE ZAKOŘENÍ FANATISMUS!!!

Uliční turnaj v r. 1955

Jaroslav Třetina

V roce 1955 byl, myslím že, hlavně z podnětu Jožulky Uhra, uspořádán první ročník turnaje uličních mužstev v Lanžhotě, který pokračoval několik let. Setkal se s mimořádným zájmem všech nás mladých kluků. Dalo se dohromady celkem osm mužstev, což obnášelo skoro sto mladých fotbalistů. Hráli pod názvy Spartak Forota, Baník Lesíček, Sokol Uličky, Dukla Plac, Slovan Kout, Jiskra Nová, Slavia Pastvíska a Lokomotiva Nádraží. Rozhodování zápasů se ujali Karel Vlk a Tonda Šenk. Prvním vítězem se stalo mužstvo Spartak Forota s kapitánem Tondou Svačinou. Bylo to v roce První celostátní spartakiády, jejíž skladbu jsme všichni ve škole nacvičovali. Využili jsme toho pro název mužstva, dokonce i cvičební úbor coby

dresy. Hráči byli vesměs z ročníku 1941 a 1942 s benjamínkem Jirkou Trubačem z ročníku 1944. Někteří aktéři pokračovali i v mládežnických kolektivech Sokola, Tonda Svačina a Slávek Jeřábek i v dresu A-mužstva. Forota měla svůj stánek na place pod hřbitovem, odkud rostli i v dalším období známí fotbalisté, vzpomínám hlavně na Petra Balgu, Jožku Jiravu, bratry Mikuličovy a Tučkovy, Jožku Uhlíře (Razance), Fanu Janotu a možná i další. Dnes už bývalé hřiště slouží jinému účelu, ale máme v Lanžhotě dvě krásné fotbalové plochy, takže si přejme, že snad za nějaký čas uvidíme rodilé lanžhotské fotbalisty opět v nějaké krajské soutěži. Zdá se, že vedoucím mládeže se to daří.

foto Antonín Šenk

Skautský podzím

Michal Tureček

Skautský oddíl Bantuové letos zahájil svůj už dvacátý skautský rok tradiční zahajovací schůzkou, která se tentokrát konala na stadionu za tenisovými kurty. Po krátké letní pauze jsme se opět sešli ve velkém počtu a jak se na správnou oslavu výročí sluší, nechyběly ani narozeninové dorty a samozřejmě spousta her. Na svátek svatého Václava jsme pro veřejnost po několika letech zorganizovali dětský den – Bantuden. Děti tady změřily své síly v nejrůznějších disciplínách jako je střelba z luku nebo vzduchovky, skákání v pytlich, zatloukání hřebíků, lanová dráha a mnoho dalších. V říjnu jsme se s dětmi v rámci jedné z pátečních schůzek zúčastnili projektu města „Adoptuj si svou zahrádku – Tematické záhony“, zaměřeného na ozelenění a zkrášlení pásu podél silnice na ulici Masarykova.

Společně s břelavským a mikulovským skautským střediskem jsme se pro břelavskou nemocnici podíleli také na sbírce televizorů, které tak mohou pacientům na pokojích zpříjemňovat dlouhé chvíle. Svým podílem jsme přispěli také do Národní potravinové sbírky.

O podzimních prázdninách jsme se vydali na výpravu do historického města Znojma. Během tří slunečných dnů jsme prozkoumali historické centrum, a hlavně krásně podzimně zbarvené stezky národního parku Podyjí. Naší pozornosti neunikla ani vyhlídka Králův stolec, tyčící se nad znojemskou přehradou.

A co nás čeká dál? Poslední pátek před Mikulášem je v plánu tradiční akce pro veřejnost s názvem Slavnost světél a tento kalendářní rok ukončíme vánoční besídkou a zdobením stroměčku pro zvířátka.

Zeštíhlené kuželky

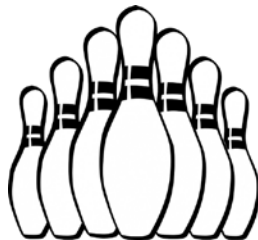
Radek Janík

Uliční liga v kuželnách započala další svoji sezónu. Covidová pauza zamíchala kuželnkami i v naší lize. Ze 16 týmů, které startovaly v minulých ročnících, mělo zájem pokračovat už jen 11 družstev. Bude za tím zřejmě všeobecná nechuť, nebo odvyknutí si od zaběhlých rutin, ale také pracovní vytížení a samozřejmě zdraví. Nic méně jedeme dál a kuželky nás baví dále. I rozpis zápasů doznal samozřejmě uvolnění a lépe se vše plánuje. 16 mančaf-tů byl asi strop pro obsazenost kuželny, ne jenom pro Uliční ligu, ale také pro soukromé účely. Počáteční výsledky přejí týmům ze spodního patra minulé tabulky, a tak je vše zamotané a určitě přijde na další za-

jímavé výsledky. Zejména se dařilo družstvu Podlužan. V době psaní článku nebyly žádné restrikce ohledně covidového opatření, tak snad to letos dohrajeme.

Jelikož zpravodaj vyjde před vánočními svátky, chtěl bych touto cestou popřát za kuželnkáře hezké Vánoce, všem pevně zdraví, mnoho pracovních úspěchů a nám hráčům hodně sražených "devítek".

Tak houdu zdar a do nového roku 2022 hodně štěstí.

Sbor dobrovolných hasičů Lanžhot

Tomáš Bača, starosta SDH Lanžhot

Máme tu konec roku 2021, tedy čas na shrnutí činnosti našeho sboru za uplynulý rok.

Je zcela jasné, že jsme se potýkali s problémem zvaným covid-19, ostatně tak jako všichni. Museli jsme přesunout ně-

kteřá školení a akce, které byly v plánu, a po rozvolnění vše dohánět. Je samozřejmé, že i přes různá

nařízení a zákazy vlády se musely plnit úkoly, aby byla zásahová jednotka sboru provozuschopná. U našeho sboru proběhlo zdravotní školení se zaměřením na obsluhu automatického defibrilátoru (AED – automatický externí defibrilátor), který město pořídilo. Tento defibrilátor je umístěn u vchodu na městský úřad a může ho v případě nutnosti použít kdokoliv. Naše jednotka je tedy na používání

tohoto přístroje vyškolená a nyní se čeká pouze na zařazení do poplachového plánu. Po tomto kroku bychom měli vyjíždět i na události typu záchrana osob. Průběžně se po celý rok musíme starat i o naši novou techniku a technické prostředky. V průběhu roku proběhlo několik údržbových dnů, při nichž se všichni zdokonaľují v ovládání a údržbě svěřené techniky a prostředků. Tento rok se naši tři členové zúčastnili kurzu obsluhy motorových pil, který úspěšně dokončili.

S nástupem léta jsme začali připravovat naši soutěž, ale pár dní před soutěží nám do plánů vstoupilo tornádo a pomalu celý měsíc se točil kolem pomoci postiženým obcím. Proto jsme po dlouhých rozvahách na tento rok od soutěže upustili a věnovali se pomoci po tornádu. Jsem rád, že naši členové, jak z výjezdové jednotky, tak i členové sboru, se zapojili do této pomoci a doslova všechn svůj volný čas věnovali Hruškám a Moravské Nové Vsi, kde se tento živel podepsal nezapomenutelným způsobem. Pomáhali jsme s rozvozem jídla a pití, distribucí humanitární pomoci, odklizení trosků, čištěním silnic, řezáním stromů a mnoho dalšího. Tuto naši pomoc ocenila Asociace velitelů Hasičských záchranných sborů a sbor dostal jako poděkování příspěvek v hodnotě 16 000 Kč.

V průběhu roku jsme také provedli několik ukázek naší techniky a za jednu takovou ukázkou jsme obdrželi i poděkování ze Senátu ČR od senátorky Anny Hubáčkové, která nám poděkovala za zajištění programu pro děti z příměstského tábora Tornádo 2021.

Nyní bych vás seznámil se zásahy za období 1. 1. 2021 až 12. 11. 2021.

- 13. 3. 2021 P – tráva Lanžhot, u Kyjovky směr celnice
- 27. 3. 2021 P – dřevo Lanžhot, Kostická
- 15. 4. 2021 P – sloupové trafo Lanžhot, Hvězda
- 19. 4. 2021 TP – AED Lanžhot, Pastvisko
- 21. 4. 2021 P – rod. dům Lanžhot, Vinohrady
- 29. 4. 2021 P – tráva Lanžhot, Šlajsa
- 1. 6. 2021 PP Lanžhot, Nová
- 17. 6. 2021 P – odpad Lanžhot, Kostická
- 21. 6. 2021 TP – čerpání Lužice
- 21. 6. 2021 TP – strom Lanžhot, smě B V
- 21. 6. 2021 TP – čerpání Lužice
- 21. 6. 2021 TP – čerpání Lanžhot, Masarykova
- 24. 6. 2021 TP – strom Lanžhot, Krátká
- 24. 6. 2021 TP Moravská Nová Ves
- 24. 6. 2021 TP Hrušky
- 25. 6. 2021 TP Břeclav
- 3. 7. 2021 TP – vyproštění psa Lanžhot, Příční
- 7. 7. 2021 TP Moravská Nová Ves
- 7. 7. 2021 TP Mikulčice
- 2. 8. 2021 P – strom Lanžhot, obora Soutok
- 6. 8. 2021 P – os. auto Lanžhot, Kout

- 15. 8. 2021 Ostatní pomoc Lanžhot, Kout
- 17. 8. 2020 TP – strom Lanžhot, směr Sk
- 5. 10. 2021 TC – P Tvrdonice

P – požár, TP – technická pomoc, PP – plánový poplach

Co dodat na závěr. Děkuje vedení našeho města za podporu. Naším členům děkujeme za jejich obětavost a pracovitost. Přejeme vám všem hodně zdraví a síly k překonání této nelehké doby. Pěkné prožití vánočních svátků a do nového roku víc klidu a méně starostí.

TJ Sokol Lanžhot informuje

*Martin Drobík,
předseda TJ Sokol Lanžhot, z.s.*

Dobrý den, vážené čtenářky a vážení čtenáři lanžhotského zpravodaje, máme další číslo lanžhotského zpravodaje a opět využívám této příležitosti vás informovat o tom, co je nového v TJ Sokol Lanžhot. Jak už všichni víte, zdárně jsme ukončili převod našeho majetku na město Lanžhot. Tímto chci poděkovat všem, kdo se za-

sloužili o zdárný průběh všech aktů potřebných k podpisu darovací smlouvy a nájemní smlouvy. Nejen ze strany TJ So-

kol Lanžhot, ale i ze strany města Lanžhot. Ještě jednou velké díky, vám všem. Jsme přesvědčeni, že tímto krokem jsme zajistili další rozvoj areálu na Na Šlajsi.

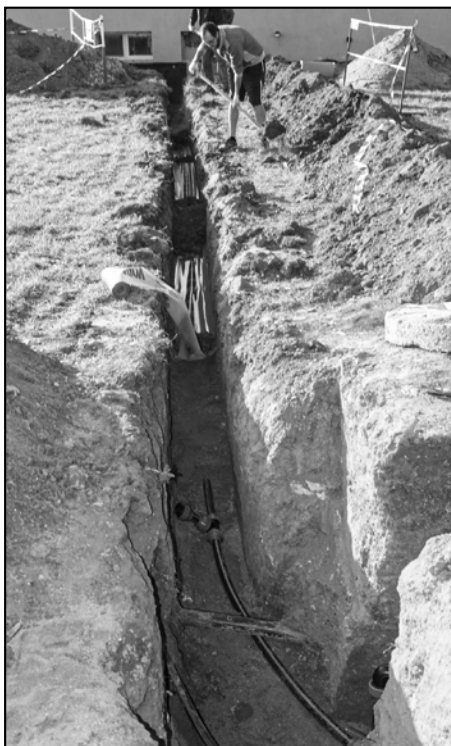
Oddíl fotbalu v čele se svým předsedou Borisem Didovem pokračuje s modernizací fotbalového hřiště na Pastvisku. Je hotové zavlažování hrací plochy a jsou opravené kabiny, které si fotbalový oddíl opravil v rámci svých brigád. Dále se připravuje ve spolupráci s městem realizace osvětlení, oprava tribun a vybudování sociálního zázemí pro diváky. Vedle těchto aktiv se věnují dětem, mládeži a chodu celého fotbalového oddílu. V současné době Boris pohlcuje a obírá o mnoho jeho času příprava oslav 100 let fotbalu v městě Lanžhot. Je neuvěřitelné,

že už jedno století funguje fotbalový oddíl s mnoha úspěchy, mezi které patří také vybudování fotbalového stadionu Na Šlajsi a hřiště na Pastvisku.

V dnešní době drtivá část finančních prostředků, které dostáváme od města Lanžhot a sponzorů na chod družstev dospělých, slouží k zajištění chodu divizního družstva fotbalu. Odměnou za tyto vynaložené prostředky jsou plné tribuny a sportovní zážitky. Na druhou stranu divizní fotbal je v Lanžhotě jen díky sponzorství našeho města. Za to moc děkujeme.

Tenisový oddíl v čele se svým předsedou Janem Heklem udržuje krásný tenisový areál. Trenéři rozvíjejí talenty dětí a za-

jišťují chod družstev dospělých. Všichni v tenisovém oddíle sní svůj sen o zajištění zimní sezony nafukovací halou. Děláme všechno proto, aby snu dosáhli. Snad nám město vyjde vstříc a tento sen se nám naplní.

Oddíl silového trojboje v čele s Vladimírem Barkocim řešil v poslední době průsak vody do budovy posilovny. Díky vlastním brigádám se podařilo položit novou izolaci a vybudovat nový přívod vody do posilovny. Současně probíhá rekonstrukce šaten v posilovně, a to jen díky brigádám členů oddílu silového trojboje. Za to vám patří poděkování.

Oddíly basketbalu a florbalu řešily, kde budou trénovat tuto sezonu. Sportovní hala je v rekonstrukci a pro sport uzavřená. František Kočárek zajistil dopravu a sportovní haly v Ladné a Mikulčicích.

Díky tomu můžeme zachovat rozvrh tréninku tak, jak dětské oddíly potřebují.

Stolní tenis v čele se Zdenou Darmovzalem využívá široké základny dospělých a zajišťují chod čtyř družstev a zároveň se věnují trénování dětí.

Tím chci všem, kteří se podílejí na zajišťování chodu všech oddílů TJ Sokol Lanžhot, poděkovat.

Výbor TJ Sokol Lanžhot v současné době vedl jednání se zástupci města Lanžhot ohledně dotací na rok 2022. Musím říct, že zástupci města byli velmi vstřícní, a jak deklaruji, že budou podporovat sport, tak výše dotací tomu odpovídá.

Vážené čtenářky a vážení čtenáři lanžhotského zpravodaje, závěrem mi dovoluji vám popřát krásný advent a šťastné, veselé vánoční svátky a hlavně zdraví.

1922-2022 100 Let
Fotbalu
v Lanžhotě

večerní zábava s kapelou
DESMOD
Five Live, Křídla, DJ Jirka Benada

oslavíme dne
25. 6. 2022

- fotbalová utkání všech kategorií
- celodenní program

Bobr dobývá Soutok

*Antonín Hostina,
předseda spolku Soutok Lanžhot, z.s.*

Stejně jak na vodních tocích říček a kanálů obory Soutok, tak i na hraniční řece Dyji hospodaří živočich, který nemá v našich zeměpisných šířkách přirozeného predátora, a navíc je vysoce chráněn zákonem. Tímto hospodářem je bobr evropský. Tento chráněný živočich páchá škody jak na porostech, tak na březích toků a vodních nádrží. Po celém toku řeky Dyje jsou vidět nevratné škody na porostech, které bobr páchá. Mezi jeho nejoblíbenější potravu patří mladé výhony měkkých dřevin, ale v posledních letech nepohrdne jakoukoli listnatou dřevinou. Vyústění bobřích doupat se mnohdy nachází několik

metrů od koryt řek. Ústí nory významně poškozují jak břehy řek, ochranné protipovodňové hráze, tak přístupové cesty k vodám.

V nedávné době tomuto nešvaru chráněného živočicha čelilo i město Břeclav,

kdy tento živočich na řece Dyji u Staré Břeclavi narušil ochrannou protipovodňovou hráz až do té míry, že město muselo tuto hráz v délce 600 m zpevnit ocelovou stěnou. Finanční náklady na opravy břehů a výsadbu březních porostů dosahují desítek miliónů korun. Miliónů korun z kapes daňových poplatníků, které by se daly mnohem efektivněji využít, například na budování záchytných vodních nádrží nebo mokřadů.

Několik početných rodin bobra nám hospodaří i na soutoku řek Moravy a Dyje. Bobr natolik zdomácněl, že návštěvníci si jej můžou vyfotit, jak se sluní přímo na špičce soutoku. Kdyby se jen slunil, ale tento stavitel hrází a prostorných nor si dělá na soutoku doupatka pod stoletými březními stromy, které po čase končí v korytě řeky jako vodní překážka.

V letních měsících letošního roku zastupci spolku Soutok Lanžhot spolu s Ing. Ladislavem Vágnerem (vedoucí Povodí Moravy, s. p.) řešili situaci, do které nás přivedl právě jeden z chlupatých obyvatel soutoku.

Bobr se svojí rodinkou tak dlouho doloval břeh soutoku, až se mu podařilo skácet bezmála staletý jilm (břest) do koryta řeky, přímo na špičce soutoku. Problém je o to

složitější, že čištění hraniční řeky je mezinárodní smlouvou v kompetenci rakouské strany.

Na spadlém stromu do řeky by nebylo nic divného, kdyby kořenový systém spadlého stromu nebyl pevně ukotven do břehu a hrozilo by, že při nejbližších záplavách spolu s mohutným kořenem stromu zmizí i velká část břehu soutoku.

Názor některých odborníků na vody je, že řeka by měla meandrovat bezzásahově. S tímto názorem je možné se za určitých okolností ztotožnit. Jenom je na škodu, že nikdo z ochránců bobra evropského tento názor odborníků na vodu bobrovi nesdělil.

Poděkování patří Ing. Vágnerovi, který zajistil odstranění spadlého stromu. Tímto krokem vodohospodářů se doufejme podařilo ochránit břeh soutoku řek Moravy a Dyje pro návštěvníky této krásné lokality našeho katastru na několik desítek let.

10 tipů, jak připravit obec na vedro i přívalové srážky

Vojta Herout

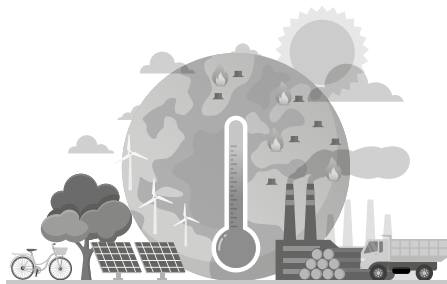
Letos jsme zažívali extrémní počasí, které se budou podle vědců vlivem klimatické změny objevovat stále častěji. Vedrem přehřátá města, sucho v krajině a na druhé straně bouřky, silné deště či vítr. Není divu, že již několik let sílí poptávka po opatřeních, která by lidem pomohla nové podmínky lépe zvládnout.

Ani Česká republika nezůstává v tomto ohledu pozadu, jak dokazují finálové projekty soutěže Adapterra Awards 2021. Najdeme mezi nimi příklady šetrného hospodaření na zemědělské půdě, obnovy lužních lesů, rašelinišť, tůní, meandrů, zpřirodnění koryt řek, ukázky využití dešťové vody či zelených střech. Až do 15. října můžete v internetovém hlasování podpořit ty nejzajímavější z nich.

www.adapterraawards.cz

Jak můžete sami pomoci?

1. Sbírejte dešťovou vodu a využívejte ji k zalévání zahrady. Díky tomu zůstanete v lokalitě.
2. Dejte prostor zeleni. Předzahrádka, záhonky, luční trávníky se rozehřívají méně než betonové plochy a lépe zasakují dešťovou vodu.
3. Nepropustné plochy nahraďte propustnými, např. porézní dlažbou nebo zatravnovacími dlaždicemi.
4. Fasády, altány, sloupy, krytá stání nechte porůst popínavými rostlinami,

kteří stíní, zachytávají prach a díky přirozenému výparu v létě ochlazují své okolí.

5. Při stavbě domu myslíte na udržitelnost. Domy v pasivním standardu, zateplení, rekuperace, fotovoltaické panely, splachování dešťovou vodou a další opatření šetří peníze i přírodu.
6. Zelené střechy na domech nejenže dobře vypadají, ale zasakují nadbytečnou dešťovou vodu a postupně ji vypařují do okolí. Izolují budovu, a navíc poskytují potravu pro hmyz.
7. Nechte prostor vzrostlým stromům, které v létě ochlazují a stíní, a sázejte nové pro budoucí generace.
8. Nedopitou vodu ze sklenic, varné konvice, vodou po omytí ovoce a zeleniny nebo po čištění akvárií můžete zalévat zeleň se svým okolím.
9. Použitou vodu z umyvadel a sprch je možné splachovat toalety a ušetřit tak pitnou vodu.
10. I panelové domy mohou mít zelenou střechu, fotovoltaické panely či sbírat dešťovou vodu a dále ji využívat k závlivce či venkovní vodní prvky.

Klub mažoretek Valtice

Lenka Poláková

Rok a půl je dlouhá doba. Nejenom v běžném životě, ale i v tom sportovním. Stejně jako ostatní sporty, tak i mažoretkový sport musel kvůli koronaviru přerušit svoji činnost. Nekonal se soutěže a děti se svými trenérkami a trenéry nemohly trénovat, protože všechny tělocvičny byly uzavřeny. Mnoho týmů, nejenom mažoretkových, se rozpadlo, protože děti postupně přicházely o motivovací k sportu. Jsme moc rádi, že toto není případ i mažoretkového oddílu Klub mažoretek Valtice, který tuto nelehkou dobu ustál a dokázal, že právem patří mezi přední týmy České republiky.

Letošní léto bylo pro dívky šťastné, neboť se konečně mohly vrátit do tělocvičny, kde začaly trénovat nové choreografie, neboť se blížil začátek posunuté soutěžní sezóny z jara. První kvalifikační soutěž se konala 11. 9. v Bělotíně. Tohoto kvalifikačního kola se zúčastnil i Klub mažoretek Valtice se svými malými formacemi (sólo, duo, miniformace). Děvčatům se dařilo a ze soutěže si přivezly i několik medailových umístění a postupů do finále Mistrovství České republiky v mažoretkovém sportu, dokonce 2 formace (senior 2baton miniformace a senior duo mix) získaly přímý postup na mistrovství světa.

Samotné finále se konalo 2. 10. 2021 v Radotíně a 9. 10. v Ostravě. V Radotíně se podařilo získat 2 stříbrné medaile (baton senior duo, junior miniformace ve složení Markéta Čechová, Sandra Kvasničková, Anna Šes-

táková, Sofie Ella Bartáková, Karolína Brumovská, Němcová Šárka a Kristýna Kepáková) a jednu zlatou (baton senior miniformace) v kategorii B. V Ostravě se Barboře Pincelové podařilo navázat na úspěch seniorské 2baton miniformace a vybojovala postup na MS v Praze v kategorii baton senior sólo.

Vrchol této krátké podzimní soutěžní sezóny se konal v Praze ve dnech 22. až 23. 10. 2021. Děvčata z valtického klubu zábojovala a povedlo se jim přivést domů na Moravu titul 2. vicemistryň světa v kategorii senior 2baton miniformace ve složení Pincelová Barbora, Natálie Hladíková, Linda Viktorie Bartáková, Karolína Černá a Veronika Čechová. Barbora Pincelová se svým sólem skončila v těžké konkurenci na krásném 11. místě a duo mix se umístil na 4. místě.

foto Lenka Poláková

Člověk by si řekl, že po takto rychlé sezóně budou děvčata potřebovat minimálně měsíc na zotavení, ovšem děvčata se už o podzimních prázdninách pustila do nové sezóny, když na soustředění v Blansku dívky začaly opět trénovat s nadšením nové choreografie pro soutěžní sezónu 2022, která proběhne snad už v řádném termínu na jaře.

V posledních větách nám dovoluďte poděkovat městu Lanžhot, které náš oddíl pod-

pořilo finanční částkou, díky které jsme se mohly v této těžké době zúčastnit mažoretkového klání. Taktéž děkujeme všem našim fanouškům v Lanžhotě, kteří nás podporují a fandí všem dívkám v týmu, nejenom těm lanžhotským. A jak se zpívá v oficiální hymně mažoretkového sportu Hooray, Majorettes, pokud máte doma holčičku, která má ráda tanec a gymnastiku, nebojte se ji přivést k nám, kde ji naučíme krásu a eleganci mažoretkového sportu.

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 1100 ks vydává město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, IČO: 00283321 e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot odpovědná redaktorka Kateřina Paulíková, telefon 519 336 107, e-mail: paulikova@lanzhot.cz Redakční rada: E. Klvaňová, J. Petřelová, S. Hrubá - Markovičová, V. Hostinová, V. Tučková, J. Malá, L. Topolanská

Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: prosinec 2021
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., reklamní agentura, www.stillus.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687
Uzávěrka zpravodaje 1/2022 – 28. 2. 2022

Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Výlov rybníka Kout

foto Kateřina Paulíková

Hody ve školce

foto Marek Musil

